

РІК LXX, Ч. 6

ЧЕРВЕНЬ – 2013 – JUNE

№ 6, VOL. LXX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

PIK LXX ЧЕРВЕНЬ Ч. 6

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олесь Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXX JUNE № 6

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. «І батькова сила, і мамина ласка...»	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Uiana Zinych. A Truly International Day at the Ukrainian Institute	4
Наталка Соневицька. Вісті з Українського Музею в Нью Йорку	5
Діяльність округ та відділів СУА	6
Марія Гнатюк. Рідномовне жіноче шкільництво в Коломиї в міжвоєнний період 1919-1939 рр.	12
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	15
Датки на УКУ	
Petrusia Sawchak. Short History of the Philadelphia Regional Council – 75 Years	17
Вітаємо нових членок СУА	19
Маріянна Онуфрик. Антоніна Листопад – золота квітка української поезії	20
Творчість наших читачів – Оленка Шкробут	21
Наша обкладинка / Our Cover Artist	22
Olesia Wallo. Language Education, Writing, and Cultural Values in Ukraine and United States (an interview with O. Kostenko)	23
Доброчинність	25-27, 29
Увійшли у вічність	28
Vera Swade. Easter Baskets from UNWLA Branch 124... ..	30
Gloria Horbaty. UNWLA Branch 108 Showcases Ukr. Culture	30
Ihor Magun. What's Up with the Gluten-Free Craze?	32
Оленка Шкробут. Хто такий Бруно Ферреро?	33
Святослав Левицький. Мурчикова мандрівка додому	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Зоряна Сохацька. Обкладинка ювілейної книжки
Округу Філадельфія.

On the cover: Zoriana Sokhatska. Cover of the UNWLA Regional
Council Philadelphia Jubilee Book.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY – there is no charge.
- There is no charge for MEMORIAL NOTICES and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all ARTICLE submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2013 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярійні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

UNWLA / *Our Life*

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: OIha Stasiuk

Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

\$3 Один примірник / Single copy

\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою
членської вкладки через відділ. Передплатникам
письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member
annual dues, payable through the member's branch.
Subscribers are sent renewal letters.
Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

«І батькова сила, і мамина ласка...»

Ці слова колискової пісні ніби самі напросилися в заголовок до статті на першу сторінку червненого числа нашого журналу. В травні люди раділи, маючи нагоду привітати все жіноцтво з святом в День Матері, а через тиждень знову привітати вже один одного і всю родину з Днем Сім'ї.

Кожне свято приносить радість в дім. А радість, як відомо, продовжує людині земного віку. Ото ж в червні знайшлося в календарі місце і для Дня Батька. Достеменно не знаю, хто був ініціатором започаткування цього дня, але впевнена в думці, що без жінки-матері тут не обійшлося, бо в більшості в жіночому серці для егоїзму немає щонаймізернішого місця, а воно наповнене не тільки любов'ю до своєї «сильної половини», але і справедливістю. Отже, маємо ще одне родинне свято.

В Україні до батька завжди ставилися не тільки з любов'ю, але й з пошаною. Словом «батьку» зверталися не тільки до рідного вітця, а й до старших людей, яких хотіли вшанувати. На Запорізькій Січі козаки називали батьком козацьку старшину. Тут молодого отамана могли величати батьком і набагато старші віком козаки. Та й молодого Тараса Шевченка його друзі та селяни величали батьком, віддаючи шану великому генію. А на Гуцульщині батька і матір кликали майже однаково – неньо і неня, ділячи свою любов до них порівно.

В особі батька сім'я бачила свого вірного захисника та годувальника, а також главу родини, який був прикладом для дітей, а батьківське слово було у вихованні як закон. Недаремно в народі поширені приповідки: «Яке дерево, такий клин, який батько, такий син», або «Не навчив батько, не навчить дядько».

В давніх традиціях на відміну від материнської ніжності, ласки, вродженої доброти від батька вимагалася справедливої строгості, вимогливості в дотриманні дисципліни, адже діти потребують батьківського догляду. Ці давні традиції актуальними є і в наші дні, адже батьків приклад неодмінно засвоюється дітьми. Ми дуже часто свої прорахунки у вихованні дітей можемо перекинути на вплив вулиці, на недоробку шкільних вчителів, але здебільшого там, де в родині намагає батьківського авторитету і прикладу, появляються негаразди в поведінці їх дітей в суспільстві аж до порушень законодавства. Так само приносить біду дітям не втручання батька в сімейні справи (спокійніше напівлежачи на канапі уприємнювати собі вільний час телевізією чи комп'ютером), а синок, до якого материнська любов переростає нормальні межі, і якому все дозволено, може вирости

егоїстом, а то й порушником суспільного спокою.

Хоча ми тепер вже більше освічені і тому більш впевнені в собі, ніж наші предки, але інколи варто би задуматися над роллю батька в родині і повернутися лицем до традиційного народного виховання – повернути з забуття любов до праці, пошану до хліба, повагу до старших, повагу до кожної професії. Отже, роль батька у вихованні дітей і в наш час не можна перебільшити.

Відзначаючи 80-ті роковини однієї з найболючіших трагедій українського народу – Голодомору 1932-33 рр., мусимо згадати і про духовний геноцид в Україні з боку московської імперії, бо в червні минає 150 років з дня проголошення Валувського указу (21 червня 1863 р.), який забороняв вживання української мови. Це була вже не перша і, на жаль, не остання спроба насильно русифікувати Україну. Московські колонізатори спалили всі оригінали українських літописів, як нашої історичної спадщини, за указом Петра I було заборонено українське книгодрукування та вилучено українські тексти з церковних книг, указом Катерина II заборонила викладання української мови в Києво-Могилянській академії, а Синод Російської Православної церкви в 1769 р. заборонив друкувати і вживати український буквар. В 1870 р. вийшов Емський указ Олександра II про заборону українських вистав, співів українських пісень.

На жаль, гоніння на українську мову не припинилися й досі, хоча Україна в цьому році святкуватиме 22-у річницю незалежності. З історії добре відомо, що кожний колишній загарбник-колонізатор не спроможний змиритися з втратою своєї колонії і намагається всіма засобами утриматися на колись загарбаній землі. Тим більше, що московська імперія має добре організовану і щедро оплачувану нафтодолярами п'яту колону в Україні, складену не тільки з переселених на звільнені голодомарами землі від корінного українського народу російських зайд, але й «наших» яничарів. Не буду згадувати поіменно тих, хто «за шмат гнилої ковбаси і матір рідну продаси», вони всім відомі. Загально відомий афоризм: мова – це душа народу, тому українська мова стоїть поперек горла нашим ворогам.

Але дивімося з оптимізмом на наше майбутнє, бо наша мова солов'їна показала себе незборимою і не забуваймо в молитві до нашого Небесного Отця просити захисту нашого майбутнього.

Лідія Служ,
головний редактор.

Мені особисто декілька останніх тижнів принесли суперечливі емоції — відчуття гордості, але й також глибокого занепокоєння та невдоволення. Дні Українського Великодня — це святкова пора, в яку наші корені й традиції виявляють себе найяскравіше: велич та врочиста обрядовість Великодньої Служби Божої; богослуження Страсного тижня, сповнені глибокої духовності та інтроспекції; і, звичайно, не можна забути про чудовий запах щойно спеченої, ще гарячої паски! Так часто ми сприймаємо такі визначальні миті як щось нам належне. Та прийде час, коли ми будемо прагнути відтворити ці миті, відчутти смак Великодньої паски та знову поринути в *теплі обійми наших традицій та національної гордості*.

В цю чудову пору Великодня за Юліянським календарем серед української громади Нью Йорку поширилися тривожні новини. 12-13 квітня 2013 року на Річних загальних зборах Головної Управи Союзу українців католиків “Провидіння” було прийняте рішення 4 травня 2013 року закрити двомовну газету “Америка” — через великі витрати на утримання цього видання. Окрім того, газета “The Ukrainian Weekly,” яка у жовтні святкуватиме 80 років з дня випуску свого першого числа, незабаром виходитиме лише в електронному форматі. Видавці обидвох газет зазначили, що до прийняття цих нелегких рішень їх змусили економічні реалії. Двомовний та англomовний інформаційний простір для Української Америки змінюється в нас на очах.

Приблизно в той самий час стало відомо, що щорічний Український Фестиваль, що його організовує Церква Св. Юра, був би скасований цього року, якби декілька громадських діячів не виступили із закликами його продовжити. А після цієї тривожної новини було оголошено, що в червні через брак учнів закриваються початкові класи єдиної щоденної української школи в Мангеттені. Чи цей радикальний крок потягне за собою інші закриття, через які зменшиться присутність української громади в Іст-Вілледж (East Village), а отже в Нью Йорку? Чи за початковими класами закри-

ються і старші? Чи продаж будинку буде наступним кроком? А якщо так, то чи означає це, що українська суботня школа та українські танці залишаться без домівки? І якщо так станеться, і молодих українських родин в Іст-Вілледж поменшає, яким чином це вплине на відвідуваність церкви? Яким чином такий розвиток подій вплине на статус української громади в одному з найбільших американських міст, в якому до цього часу вирувало українське громадське життя, відбувалися фестивалі, діяли молодіжні організації і т.д.? Цілком можливо, що ця низка моїх передбачень малює надто похмуру картину, але, може, нам всім час прокинутися. Бо тільки заглянувши в майбутнє — замість того, щоб журитися лише сьогоденними економічними проблемами — ми побачимо, що стоїмо перед загрозою втратити ці *теплі обійми наших традицій та національної гордості*.

В “The Ukrainian Weekly” за 5 травня надруковані календарі літніх фестивалів під назвою “Українське літо: куди податися, чим зайнятися...”, а також оголошення про літні табори в різних регіонах Сполучених Штатів та Канади. Як чудово, що наші діти і внуки можуть відчутти ці *теплі обійми наших традицій та національної гордості!* Але чи ставимо на цьому крапку, чи, може, нам всім варто потурбуватися, щоб такі можливості існували упродовж цілого року? І завважити, чи є ці заняття (музика, танці, молодіжні організації) частиною жвавого життя української громади та околиці? Чи є ми активними учасниками українського громадського життя — і суспільного, і релігійного — і чи робимо все для того, щоб підтримувати український дух в США? Чи думаємо ми наперед, чи пасивно спостерігаємо за тим, що відбувається? Чи стала наша пасивність нормою життя? А якщо так, то важливо запитати чому? Як боротися з цією пасивністю? І чи готові ми з нею боротися?

Кожному з нас варто замислитися над своєю роллю в цій проблемі. Скільки для нас важить збереження наших організацій та громад? Закликаю всіх до активного обговорення цієї проблеми, і запросімо до цього обговорення нашу молодь — і послухаймо їхньої думки. 13 квітня в Торонто (Канада) відбувся Семінар з розвитку суспільних громад під назвою “Міцніші громади завдяки міцнішим організаціям: обговорення проблем та успіхів.” Вважаю, що для нас такі відкриті дискусії — це єдиний метод виробити своє бачення майбутнього та застановитися над тим, як його реалізувати. Однак такі форуми дають позитивні результа-

ти лише при умові, що всі організації в нашій громаді готові співпрацювати, відклавши власні амбіції та інтереси. Чи можемо ми зробити це задля майбутнього існування тих *теплих обіймів наших традицій та національної гордості* – традицій, котрі перенесли наші предки до Сполучених Штатів і котрі маємо обов'язок зберегти? Я звертаю уваги на цю проблему з позиції СУА, але вважаю, що для нас прийшов час взяти ініціативу у власні руки і організувати діалог на ці теми серед усієї нашої громади.

Зробімо іспит своєї української совісти...

Запрошуємо наших читачів з усіх куточків США надіслати свої коментарі і поділитися своїми труднощами та успіхами в справі підтримки українського громадського життя. Таким чином сподіваємося започаткувати відкритий діалог на цю важливу тему. А членок СУА просимо також висловитися про теперішнє та майбутнє нашої організації як вагомого компонента українського громадського простору в Сполучених Штатах. Чекаємо Ваших відгуків, котрі можна надіслати або електронною поштою (**unwlaourlife@gmail.com**), або ж на адресу Канцелярії СУА: **203 Second Ave, New York, NY**.

Конвенційний Комітет

Союзу Українок Америки

запрошує Вас на

XXX Конвенцію,

яка відбудеться

23-26 травня 2014 року

в

**Westchester Marriott Hotel
White Plains, New York**

***** Конвенційна Програма *****

Передконвенційна Програма – у п'ятницю
Цікаві семінари і доповіді
Відзначення молодих жінок за
непересічні професійні досягнення
Полуденки, вечеря і бенкет з
мистецькими програмами
Виставка і крамничка

***** Детальнішу інформацію подамо
в найближчі місяці *****

SAVE THE DATE

**Ukrainian National Women's
League of America**

XXX National Convention

to be held on

May 23-26, 2014

at the

**Westchester Marriott Hotel
White Plains, New York**

****** Convention Program *****

Friday Pre-Convention Program
Seminars and Guest Speakers
“Young Ukrainian Women's Achievement Awards”
Luncheon & Dinner Programs
Convention Banquet
Exhibits and Boutique

***** Details to follow in the coming months *****

A TRULY INTERNATIONAL DAY AT THE UKRAINIAN INSTITUTE

by *Ulana Zynych*

April 24, 2013, was a sunny, beautiful day, too beautiful to spend indoors, one would think. However, it was the date for an unusual event, an Antique Ukrainian Women's Attire Fashion Show, featuring Ukrainian folk songs performed by artists of the Ukrainian Studio of Drama under the tutelage of Maestro Ivan Bernatsky. Rest assured that no one regretted missing a day in the sun.

This event, called a "tea" by the United Nations Delegations Women's Club (UNDWC), was organized by Dr. Natalia Sergeyeva, wife of Mr. Yuriy Sergeyev, the Ambassador and Permanent Representative of Ukraine to the United Nations, in cooperation with the United Nations Delegations Women's Club, headed by Madame Amal' Daou. Much of the planning and organization was done by Mrs. Marta Kokolskyj, adviser to Ukraine's Permanent Mission to the UN.

Among the invited attendees were spouses of Permanent Representatives of United Nations Member States, women ambassadors to the UN, and members of the UNWLA. The guests included Mrs. Ban Ki-moon, wife of the Secretary General of the United Nations, and Mrs. N. Jeremic, wife of the President of the United Nations General Assembly. Present were also some ladies of Ukrainian descent, among them over twenty members of the UNWLA, some members of charitable NGOs, and a handful of invited gentlemen. As usual, the rooms of the historic Institute were pristine and impressive, which added to the festive mood.

Before the official opening of the event, there was much friendly chatter, greetings, introductions, laughter, flashing of cameras—just as one would expect when close to 200 women gather in one place. Two young ladies (both members of the UNWLA), Alla Kutsevych in a costume from Bukovyna and Ludmyla Hrabovsky in a Podilla costume, quietly took their place at the front of the room and began entertaining guests with their musical prowess—Ludmyla singing and Alla singing and playing the bandura. Their repertoire was all-encompassing, from Ukrainian folksongs to opera arias. Although much of the chatter continued, it became more subdued as attendees grew mesmerized by the Ukrainian melodies.

The event was officially opened by Yana Boiko, 3rd Secretary at the Ukrainian Mission,

L-R: Mrs. Ban Ki-Moon, wife of the Secretary General of the UN, Dr. N. Sergeyeva, and Ulana Zynych, Vice President of the UNWLA.

who introduced Dr. Natalia Sergeyeva. Greetings were also delivered by Madame Amal' Daou from Mali and by Ulana Zynych, First Vice President of the UNWLA, who introduced herself as Vice President to Marianna Zajac, who was unable to attend but sent her greetings. The time limit for greetings was limited to three minutes per presenter since the program promised to be a full and lengthy one. As a result, Mrs. Zynych chose to introduce the UNWLA in a brief, but efficient manner. She informed the attendees that the UNWLA, the oldest and largest Ukrainian women's organization in the United States, one of whose goals is maintaining Ukrainian cultural identity, has partnered with Dr. Sergeyeva for several years in bringing this annual treasured event. This year we also lent our support.

She briefly spoke of the organization's strong Welfare and Scholarship programs, highlighting the two most recent endeavors—the collaborative effort with Doctors Collaborating to Help Children in treating pediatric burn victims from Ukraine, and the recently established Women's Studies Lectureship at the Ukrainian Catholic University in L'viv, Ukraine. Mrs. Zynych explained that the UNWLA is very strongly committed to this latter endeavor because we believe that it is an investment in the future of Ukrainian women.

At the end she invited those present to visit the newest exhibit, "Out of Tradition—

Contemporary Decorative and Applied Art” at the Ukrainian Museum.

Following the greetings, the guests were transported into another world, the beauty of antique Ukrainian fashion presented in a highly artistic manner. While each model/actor representing a given region of Ukraine walked, danced or flowed down the “runway,” melodious sounds of the region were heard. Some of the models actually sang while modeling their costumes. I cannot mention all, but one of these was Lubov Shepchyk, who beautifully sang an aria from the opera *Natalka Poltavka* while modeling a costume from the Poltava region.

A very young lady, Ksenia Kaczurak, very emotionally sang “Moya Ukrayino” while stepping along the runway. This writer definitely experienced emotional goosebumps during this arresting performance.

A gastronomic wonder followed, consisting, of course, of Ukrainian specialties. The delectable dessert table was enjoyed thanks to the generosity of the UNWLA.

The festivities unfortunately had to come to an end, but many guests lingered, some just chatting and solidifying friendships, others admiring the exhibited works of art by Dr. Sergeeva.

Наталка Соневицька

ВІСТІ З УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЬЮ ЙОРКУ

Квітень 2013 р.

Крім багатьох курсів і майстерень народного мистецтва для дітей і дорослих та багатьох екскурсій, в Музею відбулися дві презентації нових книжок та відкриття нової виставки.

20-го квітня проф. А. Мотиль презентував свій найновіший роман **Солодкий Сніг** (Sweet Snow) Дія роману відбувається зимою 1933-го року в Україні, коли там лютує жахливий голодомор. Заарештовані чотири персонажі твору – німецький аристократ, польський дипломат, комуніст-єврей з Нью Йорку і український націоналіст, які втікають на волю. Як і більшість А. Мотіля літературних романів, «Солодкий Сніг» – це рефлексії і філософічні роздуми над людським існуванням, добром, злом, смертю.

26-го квітня відбулася презентація книжки Ореста Стельмаха **Хлопець з реактора ч. 4** (The Boy from Reactor 4). Це детектив-трилер, якого хочеться читати на одному віддиху. Головний герой – Надя Тесля їде в Україну в Чорнобильську зону з українського East Village в Нью Йорку. Дальші сенсаційні пригоди відбуваються в Росії, на Алясці і кінчаються

з поворотом в українській барі в Нью Йорку. Ця перша книжка Ореста Стельмаха дістала дуже позитивний відгук в американській пресі.

В суботу 27-го квітня відбулося святкове відкриття нової великої виставки **Виходячи з традицій – сучасне декоративне і прикладне мистецтво**. У виставці беруть участь 35 мистців з України і США. Це дуже різноманітна виставка, яка включає текстилі, писанки, ювелірні вироби, скульптуру, скло, кераміку, гerdани, одяг. Перший раз в нашому Музею показано роботи мистців сучасного декоративного мистецтва з України, як наприклад Андрія Бокотея, Оксани Караванської, Володимири Ганкевич та інших. Експонати розміщені на всіх трьох поверхах, деякі з них яскраво показують вплив української народної традиції, а інші тільки натякають на це.

Виставку відкрила директор Музею Марія Шуст. Крім неї, коротко промовляли Флоріка Загарія – директор відділу збереження текстилів Метрополітального Музею в Нью Йорку та Ольга Ярема-Винар від Ради директорів Музею. При смачному буфеті ресторану **Веселка** численні присутні довго вимінювались вражіннями про виставку.

«Our Life» has a new e-mail address!

Please send your submissions, questions, or suggestions in either English or Ukrainian to:

unwlaourlife@gmail.com

Thank you!

«Our Life» Editors

ЮВІЛЕЙНА БРОШУРА ОКРУГИ СУА ЧІКАГО

У 2012-му році, 50-му році існування Округу Союзу Українок Америки Чикаго, вийшла у світ брошура, яка у двох мовах стисло і лаконічно в хронологічному порядку знайомить читачів з величезним обсягом трудювального життя союзянок Округу Чикаго.

Брошура ще раз підтверджує, що в суспільному житті української громади в Новому Світі Союз Українок Америки був і є однією з найголовніших організацій в добродійній діяльності, у підтримці духовної та національної свідомості. Протягом довгих років союзянки не тільки успішно займаються культурно-освітньою, виховною, жертвенно-добродійною діяльністю, але ідейно і героїчно представляють українське жіноцтво на міжнародному форумі.

Округа Чикаго була заснована 12-го жовтня 1962 р., об'єднавши в той час три Відділи СУА (22-й, 29-й і 51-й). Першою головою округи була обрана Дора Рак. Згодом кількість активних відділів стала 16. На сьогоднішній день округа нараховує тільки 7 відділів, що ведуть активну діяльність в суспільному житті української громади.

В 1963 р. на першому Окружному з'їзді обрано головою Ліду Балабан. В тому ж році відзначено ювілей Олени Кульчицької, 15-ліття СФУЖО, Свято Героїнь, організовано показ українського народного одягу, виставку української книги. Успішно в наступному, 1964 р. відзначено ювілей 40-ліття СУА і 80-ліття Українського Жіночого руху.

Робота союзянок тих років, коли Україна перебувала під нестерпним гнітом більшовицько-московської окупації, була зосереджена на відстоювання загальнолюдських цінностей не тільки в поневоленій Україні, але і боротьбі між тоталітарним советським режи-

мом та країнами демократії, на домагання поваги та забезпечення прав людини. Прикладом цієї праці союзянок є згадка про участь у поході з нагоди Тижня Поневолених Націй в далекому 1964 р.

В 1966 р. Округа придбала власний будинок для праці, зорганізувавши архів. Тепер тут в наступних роках святкуються ювілеї визначних подій в історії України, українського

визвольного руху та її діячів, видатних діячів української літератури, культури. Проводяться окружні конференції, виставки, працює Клуб Книголюбів, проводяться бенкети та імпрези для здобуття фондів.

В 1973 р. відбувся цікавий вечір сатири і гумору за участю поетеси з Австралії Зої Когут та Ірини Залеської. В цьому ж році голова Округи Любослава Шандра з союзянками хлібом-сіллю вітали в Чикаго Патріярха Йосифа Сліпого.

Періодично проводились зустрічі-вечори з українськими письменниками Вірою Вовк, Лесею Храпливою-Шур, науковцем Мартою Богачевською-Хомяк з нагоди видання її книжки «Все

Таки Феміністки» та ін., виставки картин українських мистців.

В 1976 р. відбувся перший «День союзянки», який з того часу в Окрузі відзначається щорічно.

Союзянки Округи не тільки самовіддано опікувалися організованою в окрузі Світличкою, але й видавали книжки для дітей. В 1969 р. вийшла з друку книжка Романа Завадовича «Чародійні музики», а в 1986 р. заходами 29-го Відділу СУА видано книжечку Катерини Перелісної «Вірші для дітей».

З часу, коли Україна стала незалежною, союзянки Округи активно підтримали і підтри-

мують до сьогодні започатковані Союзом Українок Америки надзвичайно важливі програми в наданні допомоги в становленні самостійної держави. В Україну пересилаються книги, пачки з одягом, гроші потребуючим, сиротинцям, в будинки перестарілих, бідним студентам, на акцію «Молоко і булочка» малим школярам.

На останній сторінці брошури вміщена цікава світлина, на якій довголітня голова Округу Любомира Калін отримує нагороду Окрузі СУА від мера Чикаго за активну працю в громадському житті цього великого промислового міста США.

У 2008 році Округа святково відзначила своє 45-ліття, на якому теперішня голова СУА Маріянна Заяць вручила двадцять трьом союзнянкам Округи Грамоти за їхнє 50-літнє членство, а голова Округи надала Почесне членство чотирьом союзнянкам за визначну працю в СУА й громаді.

Слід відзначити, що архівні матеріали для брошури опрацювала Іванна Горчинська, на англійську мову текст переклала Дора Турула, технічне оформлення Каті Дудич-Гриневич, Любомири Калін і Дарії Ярошевич, художнє оформлення обкладинки Юрія Гуцені.

Оленка Шкробут.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 120-го ВІДДІЛУ СУА, РОЧЕСТЕР, Н.Й., ОКРУГА ПІВНІЧНИЙ НЬЮ ЙОРК

Членки 120-го Відділу СУА.

В другому ряду посередині – Нуся Мацілинська, заступниця голови СУА у справах організаційних.

Загальні збори 120-го Відділу СУА відбулися 21 червня, 2012 року в приміщенні церкви Святого Йосафата у Рочестері, Н.Й. Голова, Зіна Джус-ДіБол відкрила збори молитвою та привітала всіх присутніх членок і гостей, в тому числі заступницю голови СУА для справ організаційних Анну (Нусю) Мацілинську, Почесну членку Союзу Українок Америки Ірину Руснак та голову 46-го відділу СУА Стефанію Вовкович. Секретарювала Галина Снігур.

На зборах було обговорено діяльність і budouчність відділу. До відділу предналися три нові членки: Олена Ділай, Ірина Лико-Смит та Софія Кросієр.

Нову управу відділу було обрано в наступному складі: Олена Ділай – голова, Зіна Джус ДіБол – заступниця голови, Люба Дингер – скарбник, Галина Снігур – секретар, Дарія Ганушевська – голова Контрольної комісії, Марійка Рідел – виховна референтка.

Вітаємо нових членок 120-го Відділу СУА та бажаємо новій управі успіхів у праці на благо СУА та української громади!

*Олена Ділай,
голова 120-го Відділу СУА.*

Від редакції: *Перепрошуємо 120-ий Відділ СУА за пізно надрукований матеріал.*

РІЧНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ СУА ЧІКАГО

13 квітня цього року відбувся Окружний з'їзд Союзу Українок Америки в Чикаго. З'їзд відкрила голова Окружної Управи Любомира Калін молитвою. Після прийняття порядку нарад було вибрано президію в такому складі: Ореста Фединак – голова, Олександра Савин і Оленка Харкевич – секретарки та представниця Головної Управи СУА Лідія Слиж. Було вибрано відповідні комісії (верифікаційна, відчитання протоколу, ухвал, номінаційна).

У своїх звітах голови відділів подавали відомості про свою працю за минулий рік, відзначаючи успіхи, а також ділилися планами на майбутнє.

Голова 22-го Відділу СУА, що є активним понад 50 років, Люба Шеремета поділилася з присутніми своїми позитивними думками щодо праці протягом всього часу. Відділ бере активну участь у житті Округи СУА Чикаго, виконує всі свої зобов'язання і є взірцем для інших.

Катя Івасишин, голова 29-го Відділу СУА розповіла про участь в демонстрації на захист української мови перед будинком Українського Консульства. Також відділ брав активну участь у Різдвяному базарі для придбання фондів.

Голова 36-го Відділу Люба Новак цікаво розповіла про те, як союзнянки відділу вбирали Різдвяну ялинку в Cook County Treasurer's Office in Chicago. Проводились інші цікаві справи відділу, наприклад, продажі печива, участь у окружному Дні Союзнянки та ін.

Цікавими були виступи всіх трьох співголів 85-го Відділу СУА, що є дуже активним в

окрузі. Ганнуся Поверс, Таня Дженос і Катя Гриневиц високо оцінили значення перегляду членками їхнього відділу фільму *Whistle Blower*, що розповідає про торгівлю жінками. Цікавим є їхній досвід: на кожну референтуру є по 2 членкині. Так легше виконати доручену працю і кожна пані має нагоду проявити себе. Членки відділу користуються системою *Facebook* для різних повідомлень. Пані активно включаються в Стипендійну Акцію. Та найважливішою справою є успішне ведення Світлички "Садок Вишневий", що відзначив своє 25-річчя (адміністратор Леся Бараник).

У своєму звіті голова 101-го Відділу Марія Шпитко пригадала про цікаву імпрезу – зустріч із союзнянками інших відділів, що відбулася на протязі звітнього періоду, на якій було відзначено працю довголітніх членкинь в окрузі Чикаго. Згадала вона також про нагородження Почесною Грамотою УККА членкиню відділу Марію Щерб'юк.

Присутні з цікавістю прослухали звіти референток Округи Чикаго про їхню діяльність у звітньому періоді.

Під час смачного полуденку за столами зав'язалися дружні щирі розмови.

Після обідньої перерви всі чекали на виступ гості із Головної Управи СУА пані Лідії Слиж, головного редактора журналу «Наше життя». Пані Слиж прочитала привітання від голови СУА пані Маріянни Заяць. Відтак пані редактор розповіла про справи «Нашого життя» та відповіла на всі питання, що задавали делегатки. Серед побажань були, наприклад, про те, що датки на український Музей в Нью Йорку повинні бути опубліковані в музейних об'їжниках (Newsletters), а натомість в журналі, що є таким цікавим і змістовним, поміщувати більше статей на різні цікаві теми. З огляду на те, що журнал святкуватиме своє 70-річчя, варто прислухатися до побажань, щоби став ще популярнішим.

Звіт Номінаційної комісії схвалили одногосно. В новообраній Окружній Управі є лише невеликі зміни.

Головою Окружної Управи СУА Чикаго переобрано Любомиру Калін. 1-ша заступниця

Вид на залу.

голови – Оленка Харкевич, 2-га заступниця голови – Олександра Савин, протоколярна секретарка – Оленка Харкевич, кореспонденційна секретарка – Христина Дзюк, секретарка фінансів – Оксана Мельник, скарбник – Любомира Шеремета. Референтки: організаційна – Катя Гриневич, імпрезова – Віра Трощук, виховна – Ліда Bunting, пресова – Марія Щерб'юк, суспільної опіки – Оленка Шкробут, сти-

пендійна – Наталка Мицик. Члени Контрольної комісії: Уляна Гриневич, Ліна Косик і Леся Палцан.

Можемо надіятися на успішну працю, бо членки Управи мають багато досвіду праці на своїх постах. Бажаємо їм наснаги і успіхів у праці на благо Союзу Українок Америки і України.

Оленка Шкробут.

РІЧНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ СУА НЬО ЙОРК

В неділю, 21 квітня 2013 року в домівці СУА відбувся Річний з'їзд СУА Округу Нью Йорк. З'їзд відкрила голова Окружної Управи Галина Романишин. Були присутні члени Окружної Управи Нью Йорк (9), голови відділів (6) і делегатки від кожного відділу (20), представниці Головної Управи СУА, а також гості (4).

Пані Романишин представила присутнім Почесну голову СУА Ірину Куровицьку, Почесну членку СУА і Почесну голову Округу Нью Йорку Надю Савчук, заступницю голови СУА у справах культури Софію Геврик, вільних членок Екзекутиви СУА Віру Кушнір і Марію Андрійович, Почесну членку СУА Рому Шуган, головного редактора журналу "Наше життя" Лідію Слиж, а також голів відділів і референток Нью Йоркської Округу СУА.

З'їзд за порядком денним проводила Людмила Грабовська (125-ий Відділ СУА), протокол писала Оленка Немелівська (125-ий Відділ СУА).

Мотря Мілянч (83-ій Відділ СУА) зачитала протокол попереднього з'їзду, який був прийнятий одностайно. Всі референтки Окружної Управи звітували про проведену роботу за минулий рік. Йшлося про роботу Музею і про Світличку, про фінансове становище Окружної Управи і про надання стипендій, про допомогу на Україну та про справи у відділах, про запрошення нових членок в СУА та про організацію і проведення заходів в окрузі, таких як "Свято героїнь", "Засвічення ялинки", "Зустріч з громадою 28 жовтня 2012 року", та інших.

Делегатки з'їзду одностайно прийняли звіт уступаючої управи.

Далі було кілька цікавих виступів. Так, Софія Геврик зачитала привіт з'їзду Округу від голови СУА Маріянни Заяць. Також пані Геврик зазначила, що СУА за своє 88-літнє існу-

*Членки верифікаційної комісії (зліва):
Анна Саф'ян і Богданна Слиж.*

вання об'єднує всі покоління жінок українського походження і всі хвилі еміграції.

Пані Лідія Слиж у своєму виступі надала присутнім інформацію про справи журналу "Наше життя", який вже безперервно від 1944 року висвітлює події в СУА і якому не має аналогів в світі. Головна редактор подякувала всім за листи і дописи до журналу, а також наголосила, що поінформувати громаду про події в окремих відділах можна через "Наше життя", і тоді "про це буде знати вся Америка". На сторінках журналу відділи діляться досвідом роботи, висвітлюється діяльність СФУЖО, а також світового жіночого руху. Такі розділи як "Наша сучасниця", "Жіночі постаті української історії" і "Інтерв'ю з цікавими жінками" допомагають нам знайомитись з героїнями як минулого, так і наших днів. П. Слиж нагадала, що 2014 рік буде роком Тараса Шевченка і закликала присутніх подумати, які заходи, крім читань, можна запланувати і провести, віддаючи шану Великому Кобзареві. Також в наступному році журнал «Наше життя» відзначатиме свій 70-літній ювілей. Слід провести заходи в округах і відділах СУА з цієї нагоди.

Вільна членка Екзекутиви СУА Віра Кушнір розповіла делегаткам з'їзду про 30 ювілейну конвенцію СУА, яка відбудеться в 2014 році. П. Кушнір представила плян, де розподілена робота підготовки конвенції по відділах СУА. Організацією конвенції займається Головна Управа СУА разом з Окружною Управою Нью Йорку.

Виступ Роми Шуган, фінансової секретарки Головної Управи СУА торкався організаційних і фінансових питань Округу Нью Йорк і окремих відділів СУА.

На з'їзді було обрано нову Окружну Управу Нью Йорк в такому складі: Галина Романишин – голова, Ольга Погребенко – заступниця голови. Референтки: Мар'яна Лівша – фінансова, Оксана Лопатинська – кореспондентка, Олена Немелівська – пресова, Марта Бурачок – організаційна, Людмила Грабовська

– імпрезова, Галина Грицик – виховна, Лідія Семенюк – суспільної опіки, Леся Барабаш – музейна, Уляна Ганущак – стипендійна, Мальвіна Вітенко – господарська і хорунжа. Контрольну комісію обрано у складі: Н. Савчук, Л. Грабовська, Л. Семенюк.

Одноголосно було схвалено бюджет на 2013 рік, який представила М. Лівша.

Наприкінці з'їзду новообрана голова Окружної Управи СУА Нью Йорку Галина Романишин подякувала всім за присутність і активну участь, промовцям за цікаві доповіді, п. Лівші за декорації, відділам 30, 83, та 113 за солодке, п. Вітенко за каву та п. Савчук за замовлення обіду. Пані Романишин побажала всім делегаткам і гостям з'їзду радісно відсвяткувати Христове Воскресіння.

Олена Немелівська,
пресова референтка Округу Нью Йорк.

Члени Округу СУА Нью Йорк.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 83-го ВІДДІЛУ СУА, ОКРУГА НЬЮ ЙОРК

В середині травня 2013 р. відбулися річні загальні збори 83-го Відділу СУА. Головою зборів була обрана Галя Романишин – голова Окружної Управи Нью Йорк, секретарем – Леся Юзенів.

Після зачитання протоколу з минулих зборів та звітів референтур за пропозицією голови номінаційної комісії Ірени Д'Алесіо було подано список кандидатів нової управи, які були одноголосно обрані присутніми.

Голова відділу – Наталя Дума, заступниця голови – Надя Савчук, кореспондентка секретарка – Анна Саф'ян, протоколярна – Галя Грицик, скарбник – Рома Шуган.

Референтури очолили: організаційна – Богдана Слич, культурно-освітня – Леся Юзе-

нів, імпрезова – Ірена Стецьків, виховна Світлички – Мотря Міляннич, опікунка і скарбник Світлички – Мотря Міляннич, пресова – Люба Шатанська, стипендійна – Ольга Кузьмич, музейна – Мотря Міляннич, архівна – Марта Данилюк. Контрольна комісія обрана в складі: Володимира Біланюк, Ліда Закревська, Дарія Дроздовська, Ірина Саф'ян, Ірена Ядліцька.

Після детального звіту скарбнички затверджено бюджет відділу на 2013 рік.

Успіхів, натхнення і всіх благ і новообраній управі, і всім союзнякам 83-го Відділу СУА на благо величної організації СУА, на благо України.

Люба Шатанська,
пресова референтка.

СВІТЛИЧКА “САДОК ВИШНЕВИЙ” 85-го ВІДДІЛУ СУА, ОКРУГА ЧІКАГО

*Діти Світлички
85-го Відділу СУА
«Садок Вишневий»
з учителькою п. М. Баран.*

Наші діти – це наш найбільший скарб і наше майбутнє. Ми знаємо, що найкращим засобом їх зберегти при українстві є українська хата, українська родина. Але вони також потребують українського дитячого дошкільця, потребують інших українських дітей. Саме такою інституцією є дитячі садочки-світлички, і тому наша організація присвячує цій ділянці своєї діяльності так багато уваги, праці і навіть фінансів.

Сама українська назва “садочок” символізує щось здорового, веселого, завжди зеленого, а добрі учительки-садівнички втішаються пошаною і любов'ю родичів, громади, а найважливіше – дітей. Діти “Садочку Вишневого” в Чикаго мають таку віддану учительку в особі пані Марійки Баран, яка вже 25 літ вміло і з любов'ю до дітей виконує денну програму садочка. В цьому шкільному році 85-ий Відділ СУА відзначив 25-ліття діяльності п. Марійки грамотою заслуги і склав їй глибоку подяку за довголітній труд і приклад у вихованні наших дітей.

*Зліва: Таня Дженос – співголова 85-го Відділу СУА,
Марійка Баран – вчителька, Леся Бараник-Форович
– виховна референтка.*

Наша Чикагська округа СУА вже довгий час присвячувала цій ділянці чільне місце. Ще в 1961 році опікунами і організаторами були матері – членки 29-го Відділу СУА, пізніше 6-го

Відділу, а останніх 22 роки Світличкою опікується 85-ий Відділ СУА. Наш “Садок Вишневий” має гарну, світлу, модерну домівку в приміщеннях парафії Св. Йосифа. Число маленьких школярів віком від 3 до 5 років міняється з року в рік. Цього року було зголошено 31 дітей. Заняття відбуваються на дві тури, одна в понеділок і середу, а друга у вівторок і четвер від години 10-ої ранку до 1-ої пп. Денна програма проходить з таким порядком: вільна гра, відкриття з молитвою, перевірка присутності, погоди і теми дня, робітки, обід, гри і казки.

Очевидно, що окремою сенсацією є підготовка до імпрез і свят, таких як прихід св. Миколая, День Матері, і “градуація”. Восени щороку відбувається дитяча маскарада, де допомагають членки 85-го відділу.

Кожного року виховна референтка разом з управою і учителькою стараються розвинути програму та заняття, щоб підвищити рівень Світлички. Лишається одна велика мета, а саме – притягнути усіх матерів до нашої організації. Світличка дає унікальну нагоду нашим дітям, може, вперше співати українські пісні, навчитися молитви і віршики в українській мові і бавитися спільно в українському середовищі.

Маємо надію, що членки 85-го Відділу СУА разом з п. Марійкою Баран будуть ще довгі роки провадити “Садочком Вишневим” і виховувати наших наймолодших дітей в українському дусі.

Христина Дзюк, пресова референтка.

РІДНОМОВНЕ ЖІНОЧЕ ШКІЛЬНИЦТВО В КОЛОМІЇ В МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД 1919-1939 рр.

21 березня 1933 р. Жіноча гімназія приймає високого гостя – Богдана Лепкого, поета, письменника. В 3-му ряду сидять професори (зліва): проф. Лисогір – укр. мова, Сав'як – географ, Михайлюк – трудове навчання, Б. Левіцький – нім. мова, о. Станецький – катехит, Богдан Лепкий, А. Микитюк – директор, Дм. Николишин – україніст, Марія Кобринська – історія, Фришця Шмалінберг – польська мова.

Розпад Австрійсько-Угорської монархії поставив перед українцями Східної Галичини нові політичні, економічні та культурні виклики. Однак розгорнута ними державотворча праця закінчилася поразкою: Рада амбасадорів держав Антанти своїм рішенням від 15 березня 1923 р. передала Східну Галичину відродженій польській державі (т. зв. II Річ Посполита).

Шкільна реформа в Польщі прийшла і до Коломиї. Як відомо, сенаторка, а згодом перша голова СФУЖО, Олена Кисілевська була обрана до польського Сенату вперше у 1928 р. А вже 9 березня 1929 р. вона виголосила промову в Міністерстві Освіти і Віросповідань Польщі, в якій зазначила: "... наші гімназії вже майже зліквідовані або існують радше на папері. Наприклад, в Коломії декілька літ тому було ще тисяча кількасот учнів, нині доведено політикою до того, що є їх ледве 300". Але потреба жіночої гімназії відчувалася. Тому Українське педагогічне товариство (із 1926р. – "Рідна школа") в 1920 р. відкрило в Коломії приватну жіночу гімназію, яка розмістилася в українському Народному домі. В основному, це були діти з Коломиї та Коломиїщини.

Першим директором жіночої гімназії став Леонтій Кузьма, в наступні роки Лев Дольницький, Степан Галібей, Володимир Бараник, останнім керівником цього навчального закладу став Антін Микитюк.

Зокрема, кожного року гімназія відзначала роковини Тараса Шевченка. Уже впро-

довж першого десятиліття функціонування жіночої гімназії в Коломії тут утвердилася національна за своїм змістом система виховної роботи.

У приватній жіночій гімназії, як і в державній чоловічій, діяли предметні, драматичний і спортивний гуртки, Марійська дружина, Пласт, хор. Наприкінці 1920-их – на початку 1930-их рр. драматичним гуртком гімназії керували вчитель української мови Володимир Павлусевич та Олекса Скалозуб. Під їхньою управою дівчата відбували прогулянки, які зміцнювали національні почуття та підтримували український дух, вчили жити серед ровесників, поважати один одного.

У 1922 р. при Коломийській жіночій гімназії постала школа танцю Василя Авраменка. Репетиції проводили на подвір'ї, або у великій залі на першому поверсі. Учениці брали активну участь у мистецькому та громадському житті міста. Це і концертна діяльність, й організація цікавих спортивних і пластових свят.

Можна константувати, що жіноча гімназія міста Коломиї, заснована й утримувана

Афіша Шевченківського концерту в 1928 році.

національно свідомою частиною наших земляків, забезпечувала по-справжньому національне життя вихованок, що сприяло пробудженню й утвердженню їхніх самостійно-державницьких позицій і настроїв.

Філії Українського педагогічного товариства у Коломиї завдячує своїм функціонуванням жіноча учительська семінарія, заснована ще за австрійських часів. Правда, довгі роки вона не мала відповідного приміщення, переносилася з місця на місце по різних приватних будинках, що дуже мало відповідали потребам школи. Жіноча учительська семінарія “Рідної школи” у добу польського панування містилася у Народному домі в самому центрі міста. Там же знайшли собі місце і два інших українських навчально-виховних закладів: народна школа ім. Княгині Ольги та жіноча гімназія “Рідної школи”. Це була свого роду жіноча республіка. Викладачами жіночої учительської семінарії були вчителі з української гімназії. У жіночій семінарії українську мову та германістику з 1919 до 1923 р. викладав Омелян Цісик – уродженець с. Малого Ключева, виходець зі священничої родини, згодом відомий український педагог у зарубіжжі.

Учениці учительської семінарії вирізнялися своїми одностроями: плісована спідничка, такого ж темносинього кольору блузочка і шапочка-беретик із трьома срібними літерами “СРШ” (Семінарія Рідної школи). Навчальний заклад налічував кілька сотень учениць. Життя в семінарії та поза нею піддавалося суворому контролю, мало свої приписи, яких треба було суворо дотримуватися. Однострій був обов’язковим не лише в навчальному закладі, а й поза ним. Не можна було відвідувати кінотеатр чи танці, ходити пізніми годинами містом, хіба в товаристві батьків чи опікунів. Зате семінаристи заповнювали великий зал театру “Щадничої каси”.

Крім навчання, в семінарії діяв хор, яким керував вчитель співу і музики Роман Рубінгер, він же організував з учениць жіночої гімназії та семінарії смичковий оркестр. Даний оркестр налічував 24 особи, складався майже виключно з учнів: Стефа Шипайло, Ярослава Сосенко-Острук, Роман Барнич (брат диригента і композитора Ярослава Барнича). Семінарський хор співав до ранньої Служби Божої. Діяв також театральний гурток під режисурою Олекси Скалозуба, власним драматургом був учитель української мови і літератури Володимир Павлусевич. Ще в 1916 р. в семінарії постав театр, керівником якого був Д.

Николишин, артистами-аматорами учителька Степанія Чубатівна, три сестри Слюзарівни й ін.

Чи не найпомітнішою подією в культурно-освітньому житті Коломиї 1920-х рр. стало відзначення коломиянами 40-літнього ювілею Ольги Кобилянської, на яке 1927 року прибула особисто шановна ювілярка. “Найгарячішу” участь в організації святкувань взяли не тільки всі українські установи в Коломиї, а й також управи всіх українських шкіл: жіночої гімназії та вчительської семінарії “Рідної школи”, державної гімназії, місцевих початкових шкіл.

Нагородою для всіх рідношкільних працівників були “Свята молоді”, які лишали по собі великий підйом духа учасників і глядачів.

Пластова ідея знайшла духовний відклик середньошкільної молоді і старшокласників. До Пласту горнулися всі, хто бажав волі і щастя народу. А коломиїські пластунки куреня ім. Марка Вовчка зранку на годину швидше перед шкільною наукою на площі Народного Дому виконували фізичні вправи, легку атлетику, біг на дистанцію та ін. під досвідченим керівництвом старшого пластуна, професора Романа Шипайла.

Важливу виховну діяльність виконував у Коломиї Український музичний інститут ім. Миколи Лисенка – філія Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка у Львові. Вона розпочала свою діяльність у 1921 р. у двох кімнатах колишнього Народного дому (зараз це приміщення Музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття ім. Йосафата Кобринського) з ініціативи диригента, композитора, академіка Станіслава Людкевича. Ця важлива подія ознаменувала перехід української музичної культури на професійний шлях. Від початку заснування Коломиїської філії Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка протягом усього часу її існування тут навчалось найбільше учнів-піаністів і працювало найбільше викладачів по класу фортепіано. Педагогів спочатку було небагато: крім директора Р. Рубінгера – вчителя гри на скрипці, деякий час вчителькою фортепіано працювали Анна Гісовська та Ірина Сатурська, віолончеліст Яків Козарук, який вів також музично-теоретичні предмети. Із 1930 р. у філії Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка почала плідно працювати Галина Лагодинська-Залеська, що переїхала в Коломию з Дрогобича. Дуже тепло згадує свою працю в Музичному інституті. Серед кращих учнів згадує Любу Коссак, яка пізніше викла-

дала у Львівській консерваторії, живе у Львові. А також Надію Недільську – учительку “Українського Музичного Інституту” в Філадельфії, Лесю Шипайло-Тарнавську, яка живе в США, активна членкиня СФУЖО, НТШ ім. Т. Шевченка. Галина Лагодинська-Залеська була членкинею 64-го відділу СУА, піаністкою і письменницею. Відійшла у вічність після важкої недуги 21 червня 1964 р. на 64-му році життя у м. Ротчестер.

Викладене підтверджує, що в 1920-х-1930-х рр. українське жіноче шкільництво в Коломиї утвердилося як різномірне система, яка, незважаючи на утиски офіційної влади, мала високопрофесійний викладацький склад, що забезпечував належний рівень загальноосвітніх знань і фахової підготовки дівчат-учениць.

За роки діяльності жіноча гімназія “Рідної школи” в Коломиї випустила понад тисячу дівчат із середньою загальною освітою. Однією з найвідоміших серед них була майбутня посадниця (мер) м. Детройту у США Маруся Бек.

Народилася в лемківській родині у Форд Сіті (Пенсільванія) 29 лютого 1908 р. Батьки відправили її разом із братом Іваном на навчання до Коломиї, де вона здобувала освіту у жіночій гімназії впродовж 1921-1925 років. Вивчала народні танці у колективі В. Авраменка, належала до пластунського гуртка “Соловій”. У 1925 р. повернулася до США. Останній раз Маруся Бек відвідала Україну як делегат Всесвітнього Форуму Українців у 2003 р. Померла М. Бек у 2005 р. у США.

У Коломийській жіночій гімназії навчалась також і велика трудівниця Марія-Євгенія Кобринська. А пізніше У Львівському університеті, де в 1932 р. їй присвоєно ступінь магістра філософії з історії німецької літератури. В 1932-1933 рр. викладала історію в жіночій гімназії УПТ в Коломиї. У 1934 р. – ступінь магістра права, а на підставі дисертації “Історичний розвиток патронату до Берестейської унії”, яку захистила в 1937 р., – доктора права. У 1939 р. вона почала працювати у Львівському університеті ім. І. Франка на юридичному (правничому) факультеті та незабаром виїхала до США, де була головою Комітету Коломиян. До кінця свого земного життя стояла на чолі цього комітету. На еміграції у США доктор права і філософії М. Кобринська мешкала в м. Ельмгирст, штат Нью Йорк. Брала

жваву участь у Науковому товаристві ім. Шевченка в Нью Йорку, виступала з доповідями. Була членкинею різних діяспорних інституцій, у 1957-1980 рр. працювала в рекордовому [секретарському] відділі Українського Народного Союзу (УНС), викладала історію літератури й культури у школі українознавства Об’єднання Українців Америки “Самопоміч” в Нью Йорку (1963-1971), публікувала різні статті в діяспорних часописах. Померла М. Кобринська 21 серпня 1990р., похована на відомому українському цвинтарі в Бавнд Бруку, штат Нью Джерзі.

У Коломийській гімназії “Рідної школи” навчалася Марія Кейван. До речі, чоловік Марії Іван в північній Німеччині намалював портрет сенаторки Олени Кисілевської. У 1949 р. М. Кейван виїхала з чоловіком і двома дітьми (Орест і Зоня-Софія) до Канади й оселились в м. Едмонтоні. Гурток книголюбів для читання і обговорення літературних творів М. Кейван очолювала 16 років. Друкувати оповідання почала в жіночих журналах “Наше життя” і “Жіночий світ”. Після смерті чоловіка Марія Кейван переїхала до Монреалу, де жила її дочка Зоня; син Орест живе в Австралії. Померла 8 березня 2002 р., похована в Едмонтоні поруч із чоловіком Іваном Кейваном.

Випускниця жіночої гімназії Олександра Тарнавська, дочка професора української чоловічої гімназії Р. Шипайла, адвокат, активна громадська діячка у СФУЖО, дописує до квартальника “Українка в світі”. Фотозбірка Лесі Шипайло-Тарнавської представлена широко у книзі “У лузі над Прутом...”. Живе і працює в Канаді.

Українське жіноче шкільництво в Коломиї міжвоєнного періоду вписало гідну сторінку в історію освіти Східної Галичини й України загалом. Випускниці шкільництво не лише збагатили українську освіту й культуру, а й сказали про неї вагомим словом за межами рідної землі, в далекому зарубіжжі. Вони довели, що коломийські школи стали запорукою підготовки освічених, інтелігентних, духовно багатих патріоток своєї держави України! Завжди пам’ятали сформульоване галицьким педагогом і письменницею Костянтиною Малицькою гасло: “Просвічене патріотичне жіноцтво – запорука відродження нації”.

Марія Гнатюк

*“Просвічене
патріотичне
жіноцтво –
запорука
відродження
нації.”*

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

These past few weeks have produced ambivalent emotions and feelings for me—thoughts filled with pride but also deep concern and frustration. The Ukrainian Easter season is one in which our Ukrainian roots and traditions shine the brightest—the Easter Mass is filled with majesty, pomp, and solemn ecclesiastic rituals; the Holy Week leading up to the Easter Sunday Mass includes numerous services replete with deep spirituality and introspection; and let us not forget the wonderful smell of the *paska* as it exits the oven! We so often take for granted the defining moments of these times. But a time will come when we will long to grasp these memories, taste the *paska* on our tongues, and feel the *comforting embrace of tradition and national pride*.

In this wonderful season of Easter according to the Julian calendar, some disturbing tidbits of community news surfaced in the New York City area. On April 12-13, 2013, the Annual Meeting of the General Assembly of the Providence Association of Ukrainian Catholics decided to close down the newspaper *America* on May 4, 2013, due to the high costs of sustaining it. In addition, *The Ukrainian Weekly*, which will celebrate the 80th anniversary of its first issue in October, will be converting to digital format only. Both of these landmark newspapers state that economic realities have brought them to these very difficult decisions. The informational landscape of the bilingual and English-speaking Ukrainian America is rapidly changing.

At about the same time, it became public knowledge that the annual St. George (7th Street) Festival had come very close to not being held, until several community leaders spearheaded an appeal for its continuation. Following this disturbing news, it was announced that the grade school of the only full-time Ukrainian school in Manhattan was closing this June due to low enrollment. Will this dramatic step cascade into a series of other closures, which might erase the presence of Ukrainians in the East Village and therefore in New York City? Once the grade school closes, is the high school next? And will the sale of the building follow? And if indeed the building is eventually sold or rented, will this

mean that Ukrainian Saturday school and Ukrainian dance lessons will become homeless? And if this occurs, and the traffic of Ukrainian young families in the East Village becomes minimal, how then will this affect church attendance? How does this pattern of events affect the Ukrainian profile in one of the largest cities in the United States—a city which has been vibrant with Ukrainian activities, festivals, youth organizations, etc.? Perhaps my spiraling predictions border on panic—but perhaps they are also a wake-up call. For only if we look into the future, rather than merely worrying about today's economic challenges, will we see that we are in danger of losing our *comforting embrace of tradition and pride*.

The May 5th issue of *The Ukrainian Weekly* contains calendars of summer festivals—“A Ukrainian Summer: where to go, what to do....” and has pages of summer camp write-ups across the United States and Canada. How wonderful to see that our children and grandchildren can experience that *comforting embrace of tradition and pride*! But is this where it ends, or are we ensuring that experiences such as these are available year-round? And are these activities (music, dance, youth organizations, etc.) still part of a vibrant Ukrainian community and neighborhood? Are we actively engaging in our communities to ensure that a Ukrainian community, both social and religious, lives, that the Ukrainian spirit lives? Are we being proactive, or is passivity prevailing? Is it winning? If the latter is true, the important question is why? And how do we fix this malaise? Can we fix this malaise? Do we want to fix this malaise?

Each of us should assess our role in this quagmire. How much does the saving of our organizations, our communities mean to us? Let us engage in active discussion to this end—let us invite our young adults to participate and listen to what they have to say. On April 13th, a Community Development Workshop was held in Toronto, Canada. It was entitled “Stronger Communities through Stronger Organizations: Addressing the Challenges, Sharing the Successes.” Such open discussions are, I believe, the only method for us to examine where we are today, where we would like to be in the future, and the path to get there. However, these forums will only work if all our organizations work together—putting aside personal views, personal ambitions. Can we do this to ensure the future of that *comforting embrace of Ukrainian tradition and pride*—the traditions and pride which our forefathers rooted in the United States and which it is our duty to preserve for the future? Although I am addressing this is-

sue from the UNWLA perch, I propose it is time to take the initiative in organizing a concrete form of dialogue, and address these issues community-wide.

Let us examine our Ukrainian consciences...

* * *

We invite our readers nationwide to send in their commentaries, share their concerns as well as

successes, so that we begin to create an open dialogue on this very important topic. We ask that our UNWLA members also comment on the present and future of our organization as an important component of the U.S. Ukrainian community landscape.

Please send us your reflections and suggestions either by email at unwlaourlife@gmail.com or to the UNWLA Office at **203 Second Ave., New York, NY 10003**.

- 875 дол. Управа і члени 106-го відділу СУА в Гартфорді, Конн. перевели збірку:
200 дол. - Прихід із лъотерії за дорогу ляльку;
100 дол. - Мирослава Кузьо, Ірина Остапюк, Галина Шулевська;
75 дол. - Мелянія Кузьма;
50 дол. - Валентина Чудовська, Володимира Теслюк, Ольга Якимів, Лана Бабій;
30 дол. - Люба Кінах;
25 дол. - Надя Гафткович, Христина Карневалі;
20 дол. - Тереса Глух.
- 200 дол. Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої приятельки Галини Титли. Мужові Богданові і си́нам Андрієві і Романові з родинами висловлюємо щирі співчуття. Вічна Їй пам'ять!
Уляна і Влодко Зінич
- 100 дол. З нагоди 100-літнього ювілею з дня народження Вп. Пані добродійки Лесі Яцкевич. Пані Лесі гратулюємо і бажаємо Многая літа!
Уляна та Іван Сось
- 100 дол. Ярослав Бігун.
- 100 дол. З нагоди уродин Ліди Білоус. Бажаємо кріпкого здоров'я та здійснення всіх мрій.
Оля та Ігор Гронь

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

ATTENTION READERS

We invite you to contribute to our new ongoing column, "The Story behind One Photograph," by sending in interesting old photos, pertinent to Ukrainian history and culture—with a description of who or what is pictured in them.

The best photos will be featured in the new column in the future issues of *Our Life*.

SHORT HISTORY OF THE PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL – 75 YEARS from 1938 to 2013

by Petrusia Sawchak

Delegates from the Philadelphia Regional Council at the XXIX UNWLA Convention held in 2011.

This year the Philadelphia Regional Council will be celebrating its 75th Jubilee Anniversary. It will be a time to reflect on the past, commemorate the vision of its founders, mark the accomplishments of its members, and plan for the future of its organization.

From its inception in 1925, the Ukrainian National Women's League of America (UNWLA) was created as one national organization until recommendations were made by the delegates at the UNWLA Third National Convention held in Philadelphia on May 29-30, 1937, to reorganize and form nine regional councils as the organization grew in numbers. Each regional council would have its own branches reporting to it. In June of 1938, as a result of the resolution, a regional council was established for the Philadelphia metropolitan area which included Branches 2, 41, 42, 46, 47, 48 and 52. Of these branches, only Branch 52 remains to this day, but many more have been formed throughout the years.

The women during these difficult formative years were patriotic and committed to cultural, educational, and humanitarian issues. They

planted the seeds for an organization that would grow and flourish for years to come.

Throughout its history there have been twenty-one presidents, with some serving more than one term. (See the next page for a complete list of names.)

At the present time there are eleven branches in the Philadelphia Regional Council. The following is a list of the Branches, with locations, years founded, and names of the current presidents:

10	Philadelphia, PA	1953	Mariana Mokrytsky
13	Chester, PA	1952	Christina Pluta
19	Trenton, NJ	1975	Lesia Horodysky
43	Philadelphia, PA	1957	Anna Maksymowych
54	Wilmington, DE	1958	Maria Pazuniak
59	Baltimore, MD	1940	Irena Kostrubiak
67	Philadelphia, PA	1979	Larysa Zaika
88	Philadelphia, PA	1988	Ulana Prociuk
90	Philadelphia, PA	1965	Anne Hawryluk
91	Allentown, PA	1966	Oksana Koziak
128	Philadelphia, PA	2003	Halyna Pupin

The Philadelphia Regional Council has always diligently maintained the goals and mission of the UNWLA. Throughout its history it has conducted many art exhibits promulgating and fostering Ukrainian culture. Beginning in 1940, an outstanding event, "Celebration of the Ukrainian Woman," was held at the International Institute of Philadelphia featuring a fashion show of Ukrainian folk clothing, an embroidery exhibit, and a musical program. A celebratory concert in honor of Lesya Ukrainka was also organized. The success of these endeavors gave these Soyuzianky the incentive to organize more events and the confidence that in numbers they were strong.

In 1943, Olena Lotocky, who was President of the Philadelphia Regional Council in 1942-1943, also became President of the UNWLA National Board, thereby temporarily relocating the headquarters from New York City to Philadelphia.

From 1947 to 1959, the Philadelphia Regional Council grew to fifteen branches. It was a period of exponential growth when many new immigrants arriving after World War II joined our Regional Council. The Council worked with the American Red Cross and the United Ukrainian American Relief Committee in helping new refugees acclimate to their new homes. Many more exhibits and *pysanky* demonstrations were held at the International Institute. Books were published about the poetry and writings of Lesya Ukrainka.

In 1964, the Regional Council worked with the Ukrainian Congress Committee of America in organizing a Philadelphia Community Committee to attend the formal blessing and dedication of the Taras Shevchenko monument in Washington, D.C. This noteworthy event was attended by thousands of people, including many of our Soyuzianky, who took an active role in the festivities honoring the Bard of Ukraine.

During the 1960s the Philadelphia Re-

Philadelphia Regional Council Presidents 1938–2013

1938-1941	Olena Shtohryn
1941-1942	Anna Boyko
1942-1943	Olena Lotocky
1943-1944	Olena Shtohryn
1944-1946	Antonia Kulchytsky
1947-1959	Anna Sywulak
1960-1961	Irena Kachaniwska
1962-1963	Natalia Lopatynsky
1964-1965	Veronica Cehelska
1965-1966	Osypa Hrabowensky
1967-1968	Lidia Diachenko
1968-1970	Natalia Lopatynsky
1971-1972	Osypa Hrabowensky
1973-1974	Halyna Charynyk
1975-1976	Lidia Diachenko
1977-1982	Natalia Danylenko
1983-1984	Rostyslava Matla
1984-1986	Maria Kondrat
1987-1990	Oxana Farion
1991-1992	Maria Odezynska
1992-1995	Oxana Farion
1996-1999	Maria Rakowska
2000-2001	Stephanie Wochok
2001-2010	Christine Chomyn-Izak
2010-	Iryna Buczkowski

gional Council added a new dimension to its mission by organizing seminars on early childhood education. By the 1970s, four branches initiated *Svitlychky*, or Ukrainian nursery schools, which were very much needed by young families. Although the Regional Council today no longer conducts *Svitlychky* itself, it continues to support the *Svitlychka* at the Ukrainian Educational and Cultural Center (UECC), and many of the teachers are Soyuzianky.

From 1968 to 1982, the Philadelphia Regional Council continued to grow. There were now twenty branches, making it the largest regional council in the UNWLA.

Continuing to acquaint the American public with the traditions and beauty of Ukrainian culture, the Regional Council participated in the popular Folk Fairs held at the Philadelphia Civic Center for many years. It also presented an exhibit of exquisite icons honoring St. Olha at the UECC. Another highlight during this time was the Ukrainian Folk Art Exhibit at the prestigious Philadelphia Museum of Art in 1974, which featured *pysanky*,

wood carvings, ceramics, and *kylims*.

In 1980, when the Ukrainian Educational and Cultural Center, a non-profit organization, was incorporated in Jenkinstown, Pennsylvania, the UNWLA Philadelphia Regional Council became one of its founding members. After the UNWLA sold its *domivka* in Philadelphia, it opened its new home at the UECC, where it continues to this day.

At the UECC many fine art exhibits of prominent Ukrainian artists, such as Andrusiw, Bervinchak, Bozemsky, Hutsaliuk and others, were presented for the benefit of the Ukrainian Museum in NYC in 1982-83.

A highlight of the UNWLA Convention in 1982 was an exhibit of *kylims* held at the Balch Institute of Ethnic Studies. Three more fine art exhibits were sponsored by the UNWLA in 1992-93 at the UECC, featuring works by Nowakiwsky,

Tytla, Hlushchenko, Hnizdovsky, Hryshchenko and Moroz. They were all held for the benefit of the Ukrainian Museum in NYC.

Another fundraising event was also held in 1994 for the Building Fund for the Museum as well. It raised more than \$13,000.

Benefits held for *Our Life* magazine included \$10,000 for the Press Fund and \$1,800 for the Children's Fund from the sale of a children's book.

Many literary events took place in the early 2000s. The first one was an interesting presentation of *Lysty Tak Dovho Idut*, a collection of the correspondence of Lesya Ukrainka, compiled by author Svitlana Kocherha and published by the UNWLA. Another important event honored authors Dr. Wira Wowk (pseudonym for Vira Selianska from Rio de Janeiro) and Marta Tarnawsky of Philadelphia.

In 2003 several exhibits were presented in UECC about the artistic creations of Soyuzianky from all generations and immigrations. Also in conjunction with the Senior Citizens Association, the Regional Council prepared and distributed packages to needy seniors in and around the Philadelphia area. It also collected \$10,000 for the humanitarian needs of Ukraine during the days of Ukraine's independence and the Orange Revolution. It also supports the endowment for Women's Studies at the Ukrainian Catholic University.

Three more museum-quality exhibits were held at the UECC in conjunction with the Heritage Studies Center at Manor College—in *pysanky*, *gerdany* and embroidery from 2010 to 2012.

There were a number of exciting developments in the past year. The Council published its first cookbook, *Sharing Our Best*, with 296 pages of recipes donated by the UNWLA members. More than 500 copies were sold. Another highlight was an excursion to the Pearl S. Buck House at Perkasio, Pennsylvania, to view one of our branches' three-time award-winning Ukrainian Christmas room exhibits.

In recent years, newer immigrants have been joining the UNWLA again. Some are forming their own branches, and others prefer to become part of existing groups.

The Philadelphia Regional Council will be celebrating its 75th anniversary on June 9, 2013, at the Ukrainian Educational and Cultural Center with a round table discussion, "Seventy-Five Years—What Follows?" A jubilee luncheon and musical interlude will follow. A commemorative book, which will be available at the banquet, is also being published about the activities of the Regional Council from 1938 to 2013.

Officers for 2012-2013:

President – Iryna Buczkowski
1st Vice President – Myrosia Nowakiwsky-Voloshyn
2nd Vice President – Martha Pelensky
Secretary – Oxana Farion
Corresponding Secretary – Martha Pelensky
Treasurer – Oksana Smolynets
Committee Chairs – Olga Mykhalnyuk, Maria Kovalenko, Ulana Turkevych, Oksana Woroch, Daria Lissy, Bogdanna Yudina
Members at Large – Halyna Keller, Renya Cehelsky-Ciuk, Christine Shwed
Audit Committee Chair – Oksana Mandybur
English Language Press Chair – Petrusia Sawchak

To our new members - Welcome!

BRANCHES-AT-LARGE

14 HALYNA IVASKIV
38 TATIANA GAJECKY
38 OLENA TATARENKO
118 MARYGRACE O'CONNELL

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

128 ROMA KRIL

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

21 HALYNA LOCHMAN
21 OLEKSANDRA SHEBETS
21 OKSANA STASYSHYN
125 OKSANA ANTONYUK
125 OLHA FEDORYSHYN

MEMBERS-AT-LARGE

YULIA ZIMMERMANN

АНТОНІНА ЛИСТОПАД – ЗОЛОТА КВІТКА УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

Наприкінці 2012 р. вийшла у світ нова книга визначної української письменниці сьогодення Антоніни Листопад «Книга радості (золота квітка)». Антоніна Листопад – автор 14-ти книг. «Кожна книжка – моя Верховина... Дякую Богу за видані книжки, хоча й безгонорарні... І за невидані книги дякую Богу теж. Не видано ще біля двадцяти творів!» – пише в своїй автобіографії Антоніна Листопад.

Народилася Антоніна Листопад на Волині в селянській родині, «репресованій советами», як пише про себе. «Народилася під свисти куль і розриви снарядів. Була Друга світова війна, був 1941 рік, була Покрова... Росла у вірності, мій Рід не вмів зраджувати... Хотіла стати вчителькою. Стала лікарем. Мій справжній фах – поезія.»

Автор – лавреат премії ім. Василя Стуса (1993 р.), лавреат премії ім. Олени Пчілки (1994 р.), лавреат Міжнародного Шашкевичівського конкурсу (1994 р.) і літературного Фонду Волиняків-Швабінських при Фундації Українського Вільного Університету, Нью Йорк, 2001 р.

«Книга радості» – 7 розділів пророчих саг про споконвічні Українські Святині, про історичне минуле України на протязі семи тисячоліть та її первозванність, про зцілення важко пораненої довголітнім поневоленням української нації в наш час та пророцтва про те, що Україна стоїть на порозі щастя, любові і вірності, бо «Гряде Велика Пора Очищення». Ця книга повна любови до Бога, до ближнього, до України, оспівує доброту, мудрість і гідність, милосердя і сердечне добро. А ще книга просякнута похвальним Гимном Слову, про значення якого автор нагадує нам в післямові до книжки, згадуючи письменницю Тетяну Байду з Луцька. «Її, 16-літню старшокласницю... арештували московські окупанти. За один зшиток з поезіями. Про Україну... Коли оголосили вирок – 15 літ тюремної каторги, вона наївно запитала: «Чому? Чому мені так багато, як і моєму братові-повстанцю, якого взяли з гвером в руках?!» Енкаведист примружив східно очі: «Твій брат невідомо ще чи вистрілив би з того гвера, а як вистрілив би, то вбив би, ну, одного-двох. А твоє Слово піднімало би тисячі людей...».

Співає мама колискову.
Над немовлятком
херувим.
Народжується з Рідним
Словом
І помираєш разом з ним...
...А кожен звук – тонка
таємність.
І кожна крайність на
краю...
Є мова Рідна й
чужоземна.
Шануй чужу, люби свою...
Початок є у кожному Слові.
Кінця нема.
Навік затям!
Співає мама колискову

І королям, і пастухам.

За сагою «Рідне слово» у другому розділі йде ода українській пісні:

...Дав нам Господь її. Замість Свободи!
Щоб наливали у серце по вінця.
Роди співають. Співають народи.
А найспівучіші ми – Українці...

...Колір за кольором. У водограї!
Сяйні коралі – у кожній краплинці.
Як заспіваємо – все воскресає,
Бо найспівучіші ми – Українці.

Із Прикарпаття, з Прилук, із Почаїва...
В мальвах, в любисткові, у материнці...
Як заспіваємо – Сонце спиняється,
Бо найспівучіші ми – Українці.

Антоніна Листопад у своїй поезії часто звертається до Святого Письма, взявши на цілу сторінку цитати з Біблії, як епіграф та заголовки до першого («І чим більше ти людям даєш, тим щедріше збагачуєш душу») та третього («Вінець батьків – достойні діти...») розділів.

Прослава Богоматері, в якій автор слідом за римським істориком першого століття Цельсом називає сарматкою за походженням, тісно переплітається з Українським народом, який є потомками древніх сарматів.

...Царице-Діво! Українко Древня!
Недаром Ти – покровою для нас!
Між нами – сув'язь Споконвічна. Крєвня!
Із нами всюди – Твій Іконостас...

Ти сишлеш із Небес святі корали.
Ми нижемо коралі Похвали!
Прости юдеїв. Істину сховали.
Прости і нас, що досі не знайшли.

*Маріанна Онуфрик,
м. Ірпінь, Україна.*

ОЛЕНКА ШКРОБУТ

Ну що, здавалося б, слова...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється – ожива, як їх почує”.

Т. Шевченко.

Від зустрічі з цією жінкою відразу стає радісно і тепло на душі. Життєдайна енергія, веселий блиск розумних очей, високий інтелект, дотепність в розмові – ось основні риси, якими Оленка причарувала мене ще у 2002 році, коли ми познайомились на Конгресі УККА в Чикаго. Вік не підвласний їй, бо молода душею й серцем, любить людей і вони відповідають їй тим же.

Вже пізніше я дізналася, що Оленка Шкробут приїхала до Америки в 1990 році і поселилася в Чикаго. Незадовго почала вчителювати в Школі Українознавства (1990-1999). Від 1993-го до 2003-го належала до Окружної Управи УККА.

Відразу по приїзді, в тому ж 1990 році вступила до Союзу Українок Америки. Була головою 101-го Відділу СУА (дві каденції). Безперервно є членом Окружної Управи і відповідає за Суспільну Опіку Округи. Член редакційної колегії журналу “Наше життя”.

В Україні закінчила Київський Інститут Культури (бібліотекознавство та бібліографія), завідувала читальним залом міської бібліотеки ім. Івана Франка в рідному місті Самборі, що на Львівщині.

Любов до української літератури привела її до Дрогобицького педагогічного Інституту, де закінчила українську філологію і почала працювати вчителькою у 8-ій школі. З великою вдячністю згадує професора Шалату, автора книжок про Маркіяна Шашкевича. Навчаючись в Дрогобичі, почала досліджувати діяльність Товариства “Бойківщина”, до якого належав і відомий письменник Филипчак.

Оленка любить віршувати. Ділить із клаптиком паперу свої життєві пригоди та їх сприйняття. Але свої писання не називає поезією, вважаючи їх не зовсім досконалими.

Як і кожному з новоприбулих, початки проживання на новому континенті Оленці давались важко. Тут власні вірші додавали їй сили і віри в майбутнє, а працьовитість допомогла твердо стати на ноги. Глибока віра в Бога, в перемогу Добра особливо допомагають переборювати життєві труднощі. Оленка вихо-

вує своїх трьох синів справжніми українськими патріотами, бо такою є сама. Двоє з них є пластунами.

Основними її захопленнями є читання та подорожування. Любить поезію В. Стуса, О. Олеся та Ліни Костенко. Неперевершеним твором вважає “Лісову Пісню” Лесі Українки.

“Молитва, Музика та Поезія є важливими для кожного із нас. Поезія – це Слово.

Слово – це Енергія. А Енергія – це Життя. Треба лише навчитися любити і цінувати його з усіма радощами і труднощами. Поезія – це Музика Життя.” – Ось так по-філософськи роздумує над сенсом життя Оленка Шкробут. Деякі твори її пропонуємо нашим читачам.

Лідія Служ

Вітер стукав в вікно,
А я думала: Ти...
Все чекала тебе
І просила: Прийди...
Ти не йшов.
І даремно
Надіялась я.
Шепотіла ввісні
Найдорожче ім'я.

* * *

Як люблю я тебе, мій добрий,
Кольоровий, чарівний світе,
Вечір сонце загнав за обрій,
А мені воно й далі світить.
І думки, як пташки галасливі,
Серце сповнюють щебетанням,
Я прошу їх: «Спочиньте, милі,
Скоро вже забринить світання.»
Я ще не вкладалась спати,
Все розплутую дум клубочок,
Озивається в мені Мати,
Голос ніжний дзвенить: «Синочок!»
Я ділюся на дві істоти
І збагнути сама не можу,
Звідки взявся той ніжний дотик,
Що мене кожному мить тривожить.
Я щаслива, ти чуєш, світе,
Не даремно в тобі живу я,
Все життя моє – мої діти.
Я їх серцем, коханих, чую.
Коли тяжко, часом, буває,
Коли серце з розпуки плаче,
Я синочків своїх згадаю

І міцнію тоді, неначе.
Я не просто людина, жінка,
Ні, я Матір, великий світе,
Як левиця, від всього злого
Мушу вміти дітей захистити.
Я вклоняюсь тобі, моя доле,
Лиш за те, що дала відчути,
Як життя нове в світ приходить,
Щоб теплом своїх інших гріти.

ПІД ШУМ ДОЩУ...

Я до тебе прийду, прийду,
Геть забувши про честь жіночу,
Поцілую тебе, обніму,
В твої гарні загляну очі.
Пригорни мене, милий мій,
Поцілуй, як у сні дитину,
Плаче дощ за вікном сумний,
Нудно стрілка рахує години...

МАМИНІ МАТІОЛИ

Візьміть мене у дитинство. В мою стару,
але таку теплу і затишну хату, де в садку росли
груші, яблуня і черешня, на якій літом вироста-
ли діти. Смак тих черешень я пам'ятаю до-
тепер.

Моє літо дихало теплими жовтими гру-
шами, що бризкали соком солодкої свіжості.

А до вікна моєї кімнати ранками дотор-
калися білосніжні пахучі руки жасмину. І від
їхнього п'яного запаху мій юний тоді світ ста-
вав ще привабливішим.

А з вікна кухні строго видніла зимова
яблуня, що була такою однаковою, мовчазною
і недоторканою аж до першого снігу, поки,
нарешті, можна було скуштувати кислувато-
солодкий і такий несподівано пахучий смак її
яблук.

Мама садила квіти. Вони були в кожно-
му куточку, зі всіх боків нашого городу. Тюль-
пани і майори, гвоздики і лілії, жоржини і
айстри, рожі і півонії... Але найбільше я пам'я-
таю матіоли. Їхній неземний запах дихав на
мене вечорами, коли я вертала додому після
першого побачення, кликав мене до вікна,
коли я не могла заснути, дивлячись закохано
на небо, всіяне зорями.

Мамині матіоли... Такі маленькі і непо-
мітні, такі скромні і невибагливі до сонця і
дощу, такі витривалі в грози і посухи.

І такі ж незвичайні та сповнені радості
і добра, даруючі людям свою сховану від чу-
жих очей красу і щирість – той небесний запах
життя.

Мамині матіоли...

Наша обкладинка

Зоряна Сохачька народилася в Україні в місті Калуші в родині художників. Закінчила відділення текстилю у Львівській Академії мистецтв. З початком перебудови зайнялася громадською діяльністю і в тому числі відновленням Союзу Українок. Таким чином з ініціативи декількох жінок в Калуші відновився і працює дуже добре і сьогодні жіночий гурт.

З 1994 року в Америці. З перших днів почала співпрацювати з журналом «Наше життя», доповнюючи малюнками. З часу знайомства з п. Чайківською вступила до 43-го Відділу СУА у Філядельфії. Була мистецькою референткою у Філядельфійській Окружній управі СУА. Відповідала за мистецьке оформлення різних імпрез, які організовувалися в окрузі. Допомогала в організації новоприбулих жінок для створення нового 128-го Відділу СУА і стала членкою цього відділу.

Our Cover Artist

Zoriana Sokhatska was born in the town of Kalush, Ukraine, into a family of artists. She graduated from the L'viv Academy of Arts, where she studied textiles. With the onset of *perestroika*, she became an active community organizer and helped revive the Ukrainian Women's League of Ukraine. On her initiative as well as that of other women, a branch was re-established in Kalush, which remains active to this day.

The artist has been living in the United States since 1994. From the very first days, she began to cooperate with *Our Life* by contributing her drawings. Upon meeting Ms. Chaikivska, Zoriana Sokhatska joined UNWLA Branch 43 in Philadelphia. She served as Art Committee Chair in the UNWLA Philadelphia Regional Council. Ms. Sokhatska was in charge of design during various events and celebrations held in the Ukrainian community. She also helped organize those women who had recently arrived from Ukraine and was instrumental in creating UNWLA Branch 128, of which she is a member.

LANGUAGE EDUCATION, WRITING, AND CULTURAL VALUES IN UKRAINE AND THE UNITED STATES

An Interview with Olexandra Kostenko

Just twenty years ago most students in Ukraine could hardly dream about enhancing their education in the United States or elsewhere in the West. Today spending a few years studying in an English-speaking country is both a desirable and an entirely possible experience, which not only significantly improves one's spoken and written English, but also imparts a broad, cross-cultural perspective on any number of things, including education. On my recent visit to the University of Illinois, I met with a graduate student who hails from the opposite end of Ukraine, but happens to share my educational background in English, my interest in teaching language, and even my name (Oleksandra). Over coffee, Olexandra and I compared studies in Ukraine and the United States and talked about language education—including about how it reflects different mindsets and cultural values.

Olexandra Kostenko graduates with an MA in Teaching English as a Foreign Language from the University of Illinois, Urbana-Champaign.

Olexandro, what and where did you study in Ukraine, and what brought you to the United States?

In Ukraine, I studied the English language and literature at the Oles' Honchar National University in Dnipropetrovsk. After graduating, I stayed on to teach English at this institution and found it to be a challenging experience. I realized that many of my students were only slightly below me in their level of English, and I knew that I could truly benefit from exposure to an authentic English-language environment. So I decided to pursue a teaching degree in the United States. I applied to the Fulbright Program, which is an academic exchange program that operates worldwide. It took me three years of applying to finally receive the scholarship, but I was encouraged by the fact that a good friend of mine was able to get this grant the very first year. So I pushed hard and finally succeeded.

I came to the United States in 2011, and the Fulbright Program placed me at the University of Illinois at Urbana-Champaign. Only with time was I fully able to appreciate their choice of university for me. This institution's MA program in Teaching English as a Second Language, in which I enrolled, is very strong, and I soon discovered that several of my professors are well-known and respected scholars in the field of second language acquisition. So this has been an extremely beneficial educational experience for me.

I know that as part of this program, you wrote a very interesting MA thesis. Could you please describe this project and explain the rationale behind it?

As a teaching assistant at the University of Illinois, I taught the principles of academic writing to foreign students. During my studies in Ukraine, I never had a course in academic writing myself, which is unfortunate because the ability to write clearly and persuasively is such a vital skill. So I decided to utilize this teaching experience in my Master's project and compare the principles of academic writing, in particular the writing of argumentative essays, in the United States and in Ukraine. As you know, in Ukraine high school graduates are required to take an exam in the Ukrainian language and literature as one of several external evaluation tests. An important part of this exam is writing an argumentative essay. As I noticed, however, the expectations and guidelines for these essays are very different from the academic writing standards in the United States. Compared with American academic writing, which is very straightforward and clear, writing in Ukraine is often more vague and philosophical.

I decided to see if I could adapt some of the principles of testing academic writing in the US—for example, from the English placement test

for foreign students at the University of Illinois—to the external exam in Ukrainian for high school graduates. I wrote up a proposal to modify the existing essay requirements, and make the essay more specific, more argumentative, and more clearly structured. Then I got in touch with a number of teachers of Ukrainian, both in the United States and in Ukraine, and asked them to give me some feedback on this test proposal and on the feasibility of introducing it in Ukraine.

And what kind of a response did you receive?

It's interesting, but not many teachers wanted to participate in this study—not even the ones at my alma mater in Dnipropetrovsk. Only with difficulty was I able to find several interested professors from a few Kyiv universities, for example. I received eight responses total, so it is hard to generalize, but my results show that those teachers who had at least some exposure to academic writing abroad received my ideas very positively. They praised the innovations I proposed, including making topics for the argumentative essays specific and practical rather than broad and abstract, such as “What is love?” They also liked the specific argument structure which I proposed to introduce. The rest of the teachers, however, disliked the innovations and suggested that we keep the test the way it is right now.

Why do you think they disliked your suggestions? Did they explain their point of view?

I think it is because high school education in Ukraine is more aimed at developing general human values. You probably remember that this general humanistic framework was part of all the subjects we studied at school—not only literature or history, but also the sciences, etc. Many of my Ukrainian respondents insisted on keeping this framework because they consider it an important goal of high school education to teach these values to students. Some Ukrainian teachers even mentioned in their responses that the social problems faced by the United States right now, such as gun violence and mass shootings in public places, stem from the lack of an education in humanistic values in American schools.

Of course, this is a philosophical question. I understand where these teachers are coming from, but I also think that mastering the skills of clear and persuasive argumentative writing is invaluable for the students' future academic and professional careers.

You've been here for about two years. What surprising differences or similarities between the educational systems in Ukraine and in the US did you discover?

I discovered that here, there is more of a focus on practical ability, on implementing the skills that you learn in class. In Ukraine, it's more about the theory: we read, we discuss readings, but we do not really go outside the classroom and apply it in practice. And here all the research that people undertake in linguistics and language teaching is connected to practical ability. For example, as part of my coursework here, I had a compulsory teaching component. I taught English to a group of volunteers—usually spouses of international students at the University of Illinois—and had a chance to practice and test the ideas and methods learned in class.

Another difference is that in Ukraine students don't do much group work in class, especially outside of language classes. Because of it, I think Ukrainian students lack group skills. And it's a good set of skills to have, it's teamwork. Although we have this expression that two heads are better than one, we don't seem to implement it in education.

What do you see yourself doing in 5-6 years from now? Could you talk a little bit about your future plans?

I plan to continue my studies in the USA. I would like to complete my Ph.D. here and I want to continue my research in writing and testing. In the long run, I envision myself in academia—maybe here and maybe in Ukraine—but I want to work on developing tests and curricula for writing, and I want to work with international students...

Are you more interested in developing curricula for teaching Ukrainian or for teaching English?

I would say for teaching Ukrainian because I think I can bring more useful input into the practices of teaching Ukrainian in Ukraine—taking as an example the practices of teaching English which I studied here. Even though these languages are different, classes are different, and audiences are different, there are many things that could be beneficially adapted in Ukrainian education.

Thank you, Olexandro, and I wish you the best of luck in your studies!

Interview by Olesia Wallo

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

До нас пишуть...

Ось як написав Борис Козловський у газеті «Високий замок» від 11 квітня 2013 р.:

«В актовій залі Львівської політехніки тривають поєдинки 11-ої літньої Універсиади України зі шахів. У них беруть участь 120 юнаків і дівчат вищих навчальних закладів з усіх областей України. Гостей привітав міський голова Львова Андрій Садовий. Сказав, що місто має дані традиції цієї мудрої гри і претендує на звання шахової столиці України. Вручив від імени міської громади подяку студентці Львівського державного університету фізичної культури Марії Музичук, яка стала чемпіонкою світу у складі збірної команди України...»

Марія Музичук

Радіємо успіхами стипендіятки СУА та ґратуємо її довголітній спонсорці Марії Бесоушко! Марії Музичук бажаємо дальших успіхів у науці та в шахових змаганнях!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ 2013

- 660 дол. – 3-ій Відділ СУА, Арізона.
- 400 дол. – Округна Управа СУА Нью Джерзі.
- 350 дол. – Любомира Лукомська.
- 330 дол. – Христина Бонакорса (86), Марта В Бородайко (36), Матвій і Оксана Козяки (91), Богдан і Лідія Крамарчуки (75), Зіна Михайліченко, МЛ, Марта Навроцька Торіеллі.
- 255 дол. – Юрій і М Оріся Яцусі (98).
- 220 дол. – Лада М Біланюк, Володимира Васічко (86), 38-ий Відділ СУА, 83-ий Відділ СУА.
- 105 дол. – Бернард і Анна Кравчуки (98).
- 110 дол. – Марта Левицька (113), John W & Doreen J Rudan (98).
- 100 дол. – Рута Ріпецька, Леся Стебельська (86).
- 50 дол. – Анна Повельчак, Раймонд Візна.
- 25 дол. – Рената Конрад.
- 21 дол. – Рената Бігун (28).
- 20 дол. – Ольга Коваль (24).
- 15 дол. – Джон Половчак.

Спасибі усім за благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА, М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

З РІЗНИХ НАГОД

100 дол. – з нагоди 85-ліття дорогого шваґра Богдана Полянського. Бажаю міцного здоров'я, сили, наснаги та успіхів у продовженні важливої праці – збірника українських церков в Америці та Канаді. Через 98-ий Відділ СУА

Таїсса Мелешко,
вільна членка СУА, Апопка, Флорида.

100 дол. – з нагоди 60-літнього ювілею вінчання наших дорогих Ліди і Ярослава Черників. Бажаємо Їм щедрих Божих ласк, міцного здоров'я і всього найкращого. Через 86-ий Відділ
Леся Стебельська з родиною.

60 дол. – з нагоди 60-ліття подружого життя Ліди і Ярослава Черників. Вітаємо, бажаємо добра, сили, здоров'я та Многих і Благих Літ! Через 98-ий Відділ СУА

Анна, Бернард і Мирон Кравчуки.

100 дол. – в пам'ять моєї дорогої тети **бл. п. д-р Марії Фішер-Слиж.**

Рута Ріпецька, Чикаґо, ІЛ.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530
Email: Mariapolanskyj@verizon.net

КВІТЕНЬ 2013

ДАТКИ

- 5,000 дол.** – The Heritage Foundation, 1st Security Saving Bank
2,500 дол. – Walt Disney Company (matching Zenia Mucha)
2,000 дол. – Ада Кулик
1,161 дол. – Міст-Америка
по 1,000 дол. – Stanley and Dorothy Pauley, Олег і Христина Саміленко, Стефан і Володимира Сливозькі, д-р Алекс і д-р Ганна Лятишевські, д-р Володимир і Анна Рак
по 500 дол. – проф. Володимир Петришин, 83-ій Відділ СУА
по 250 дол. – Оріся Мішко, д-р Андрій і Рута Ріпещькі, Євген і Теодозія Федак
по 200 дол. – Андрій і Таня Савицькі, Іван і Нона Карк, Анна Гбур
по 150 дол. – Зінаїда Левицька, Любомира Лукомська
по 100 дол. – Володимир і Богданна Слизь, Александра Яблонська, Андреа і Андрій Данилюк, Стефан і Ляріса Пелешук, Теодозій і Ірена Кобаса, Орест і Марія Поліщук, Ольга і Теодозій Зазуля, Олег і Олександра Коверко, Гелен Петришин, Борис Глинський, Микола Мілянич з родиною, Зенон і Веслава Куровицькі, Надія Бігун, Люба Фірчук, Володимир і Катерина Воловодюк, Wilmer Curtis Stith, Аксел і Зоряна Лятишевські, Ольга Городецька, Ірена Буртик, Ярослав і Катерина Червоняк, Ганна Зурик, Стефанія Семущак, Алекс і Дарія Мергль, Юрій і Міра Граб, д-р Ігор і Дарія Савчук, Христина Ференцевич, Оксана Богославець, Signa Foundation (matching Chrystyna Stasiuk), Христина Бонакорса, Ярослав і Марія Томоруг, Ляріса Герман, Володимир і Анна Сафіян, Тамара Панкевич, IBM Corporation (matching S. & A. Kosybal), д-р Ігор Федорів, Люба Спікула
75 дол. – IBM Corporation (matching B. Onufreichuk)
72 дол. – Ростислав Мілянич
по 60 дол. – Ярослав і Марія Томоруг, проф. Ігор Гулавий
50 дол. – Мілтон Сомкало, Cathy Ann Longinotti, Тарас і Оксана Козбур, Sophie Moore, Анна Венгльовська, June Gawryluk-Feldman, Наталія Коропецька, Олена Бойко, Роберт Кент, Ждана Кравців-Скальська, Ігор і Наталя Гавдяк, Аліція Бен, Мирослава Мирошніченко, Славка Пилишенко, Roy Davidson, George & Dawn Bazarko, Юрій Левицький, Ліда Швидка, Лері

- і Роксоляна Гордон, Анна Бойчук, IBM Corporation (matching I. Terela), Богдан Сипняк, Андрій Лавриненко
по 40 дол. – Іва Лісікевич, Sarah Strong
по 35 дол. – Віліям Лобур, Наталя Соневицька
по 30 дол. – Наталія Річчо, Люба Процик, Марія Бодик, Богданна Гелета Катерина Деніга, Петро і Надія Гованські, Ольга Руденська, Елізабет Іванів-Джонс, Люба Шевченко, Наталія Леочко
по 25 дол. – Стефанія Тисовська, Катерина Яворська, Микола Стасів, Данієл і Дарія Кінг, Володимир Батіг, Микола Рогавський, Володимир Король, Михайло і Алла Герець, Ольга Зеленка, Френк Серафин, Орест і Любомира Чапельські, Оксана Матла, Гелен Шубяк, Daniella & Jessica Luszczuk, Ліля Бохонко, Петро Щерба, Марія Рудакевич, Ірена Волощук, Анна Клоків, Марія Слободян, Олена Папіж, Божена Ольшанівська, Михайло і Люба Лапичак Лешко, Марія Пінага, Ірена Пташник, Емілія Іванів, Марта і Роман Юзенів, Ярослав Воловодюк, Зоряна Ключас, Ольга Соловей, Оксана Волчук, Катерина Попович, Марія Ярема Остапа, Стефанія Глушук, Ольга Гайдук
23 дол. – Маланка Місіло (Network for Good)
по 20 дол. – Олеся Фединська, Ніна Загнійна, Олена Стахнів, Іван Гусак, Наталія Лемішка, Люба Денисенко, Емілія Святковська, Богдан Казанівський, Ляріса і Ярослав Щегляр, Н.Н., Стефанія Грицушко
по 15 дол. – Іванна Цьолко, Кенет Грагам, Беверлі Мацик, Марія-Еліза Прессей
по 14 дол. – Андрій Хоменко
по 10 дол. – Роман Кравців, Ганна Дусяк, Євген і Ася Гумецькі, о. Стефан Крисалка, Михайло Скомський, Богдан Покора, Марія Марш, Василь і Анна Васів, Анна Федик, Ксеня Ільницька, Володимир Чепіжак, Уляна Омецінська
по 5 дол. – Кароль Каріні, Анна Ющук, Анна Матковська

З НАГОДИ

- На честь моїх батьків **Ярослава і Орісі Нестор** складаю 100 дол. Джералд Нестор.
З нагоди уродин дорогої **Уляни Зінич** складаємо 100 дол. Многая Літа!
Ярослав і Марія Томоруг.
З нагоди 50-літнього ювілею подружнього життя Юрія і Ірини Теленко складаю 50 дол.
Тетяна Шутер.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять любої сусідки бл. п. **Любомири Ціховляс** складають по 50 дол. – Оксана Кобзар-Глас, Ольга Кобзар.

У пам'ять дорогої гімназійної товаришки з Станиславова бл. п. **Любомири Ціховляс** пересилаю 50 дол. Дочці, синові і дальшій родині мої співчуття. Марія Борковська.

У пам'ять бл. п. **Богдана Чаплинського** складають: 250 дол. – Марія Гельбіг, по 100 дол. – Нестор Шуст, Мирон і Ольга Гнатейки, Ярослава Мулик; 50 дол. – Мира Граб, 40 дол. – Ольга Тритяк.

У пам'ять бл. п. **Галини Титли** складаємо 100 дол., а родині висловлюємо щирі співчуття. Ярослав і Марія Томоруг.

У пам'ять бл. п. **Марії Пащин** пересилаю 100 дол. Родині складаю щире співчуття. Ксеня Кузьмич.

In memory of our beloved aunt, **Maria Paschyn** we are donating: \$100 – Irene Herlinsky, \$50 – Victor & Kim Herlinsky, \$50 – John & Donna MacPhee.

У пам'ять бл. п. **Марії Пащин**, довголітньої голови колишнього 69-го Відділу СУА складаю 50 дол. Родині Покійної засилаю мої сердечні співчуття. Наталія (Івасишин) Сантарсієро.

У пам'ять бл. п. **Марії Фіголь** складаємо датки: 60 дол. – Богдан і Наталя Поритко, по 50 дол. – Лев і Марґарет Нич, Александер Шипайло, Володимира Шипайло, Христина Лисинецька, Юрій і Зоряна Ставничі.

У пам'ять бл. п. **Марії Фіголь** складаю 100 дол. Роман Шипайло.

У пам'ять бл. п. **Олеся Стеткевича** складаю 50 дол. Родині складаю співчуття. Дарія Самотулка.

Щиро дякуємо за підтримку! Управа і адміністрація УМ

Поправка. У квітневому числі “Нашого життя” допущена помилка. Слід читати: “На Тривалій Фонд ім. проф. Івана і Ярослави Лучечко в пам'ять бл. п. **Ярослави Остап'як Лучечко** складаємо 500 дол. Головна Управа “Самопоміч” Об'єднання Українців в Америці.

СУСПІЛЬНА

\$50 In memory of **Olga Luck** Debra Banks

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

\$1,070 В пам'ять св.п. **Марії Григорчик**, членки 26-го відділу СУА ім.. Ольги Басараб зложили: Vera Andrushkiw, Oleh Cieply, Zirka S. (Zubar) Clark, R. Dyhdalo, J & H Gasparovich, Vera Hnatiuk, M & L Hryhorczuk, L & L Jachnycky, Catherine Kizyma, B & S Koshiw, J & C Kozak, C Stasiw Lazarchuk, M & B Lisowsky, Anne s. Maziak, R & J Maziak, I & A Petrina, Luba Polansky, Andrew Shrubowich, Luba Szajenko, Lydia Taraschuk, A & M Tatarsky, C. Woryk, W & I Woryk, Marie Zarycky.

\$1,040 Donations in memory of **Andrew Litosch**, through UNWLA Branch #56, North Port, FL: \$300 – Mrs. Yara Litosch; \$200 – Dr. Taras & Mrs. Semaniuk, Natalie & Vadim Baidan; \$100 – Dr. Bohdan & Bohdanna Chudio; \$50 – Dr. Zenovia Kuncio, Ariadna & Orest Fedash; \$30 – Helen Kolodiy; \$25 – Iwanna Martynetz.

400 дол. В пам'ять св.п. **Соні Кучкуди**, через 56-ий відділ СУА
Ірина Григорович і діти, Ліда Черниченко з родинною,
Д-р Артур Григорович з родинною, Рома Максимович з родинною

400 дол. В пам'ять св.п. **Ірини Марії Джуль**. Родині висловлюю щирі співчуття. Дарія Курилко

100 дол. 65-ий Відділ СУА в Нью Бронсвік, Н. Дж.

\$100 In memory of Mrs. **Zenovia Maria Bihun**. Mary Horeczko

\$75 In memory of Mrs. **Zenovia Maria Bihun**. Lynne M. Hersche and Richard C. Sivas

ФОНД БАБУСЬ

100 дол. 65-ий Відділ СУА в Нью Бронсвік, Н. Дж.

З вдячністю і пошаною, Ірина Рудик, референтка СО СУА.

Марія Левинець-Григорчик

7-го березня 2013 р. відійшла у Вічність від нас довголітня членка 26-го Відділу СУА в Детройті Марія Левинець-Григорчик.

Народилася Марія Левинець 12-го лютого 1923 р. в селі Диків Новий, повіт Любачів на Поліссі. В часи Другої

світової війни працювала в Німеччині на фермі. Після закінчення війни в таборі для біженців зацікавилася і одружилася з Зенком Григорчиком. Звідси родина з донечкою Іринкою переїхала до Детройту в США.

В ряди СУА Марія вступила 15 травня 1967 р. Була жертвенною примірною членкою 26-го Відділу СУА. Протягом багатьох років працювала референткою суспільної опіки та заступницею голови відділу. Марія любила читати, передплачувала журнал «Наше життя», цікавилася подіями в Україні та діаспорі.

Пам'ять про покійну Марію Григорчик збережеться в наших серцях, а на Зелені свята відчитаємо Її ім'я у списку покійних членок 26-го Відділу під 115 числом. Вічна Її пам'ять. Дочкам покійної Марії і їх родинам висловлюємо наше щире співчуття.

Віра Гнатюк.

Ірина Джуль

30 березня 2013 р. з волі Всевишнього відійшла у Вічність блаженної пам'яті Ірина Марія Джуль. Вона народилася 16-го квітня 1924 р. в родині Бліхар, в якій було двоє дітей – Юрій та Ірина, у м. Тернополі. В 1943 р. родина була змушена покинути

Україну і помандрувати на Захід: Криниця на Лемківщині, Словаччина, Зальцбург і Грац у Австрії.

Ще в Тернополі Ірина почала практикувати фармацію в місцевій аптеці, продовжила на протязі трьох років у Криниці, отримала фармацевтичний диплом у Граці.

Спочатку Ірина вступила до 26-го Відділу СУА, де виконувала обов'язки секретарки, а в 1979 р. перейшла до 45-го Відділу СУА, в якому обиралася культурно-освітньою референткою. Її доповіді на сходах були дуже цікавими, бо вибирала для них тематику широкого зацікавлення для всіх союзнок. Цікаві статті Ірини часто друкувалися в «Детройтських Новинах».

В день 50-ліття приналежності до СУА Ірина отримала Грамоту та признання за свій вклад та невтомну працю у збереженні української культури та духовності.

Ірина була членкою батьківського комітету школи українознавства і секретаркою Рідної школи в Детройті.

Д-р Павло та Ірина Джулі відсвяткували 60-ліття спільного життя і виховали двох синів – д-ра Андрія і блаженної пам'яті адвоката Юрія, п'ятеро онуків.

Членки 45-го Відділу СУА складають щирі співчуття, а наші молитви засилаємо на Престіл Всевишнього і просимо Божих ласк у вашому горю.

*Стефанія Король,
голова 45-го Відділу СУА.*

Марія Савчин-Пискір (Марічка)

*Працьальне слово
Ірени Пискір-Біляк,
виголошене на похороні
26 квітня 2013 р.
(Скорочено)*

Працювати на вічність кого-небудь не є легко. Особливо важко працювати з близькою родиною, якою є наша

Марійка – жінка мого найстаршого брата Володимира. Часто, як близька родина, ми бували та гостювали одні в других.

Хто читав Її книжку «Тисяча Доріг», той довідався, яке трагічне, а водночас і героїчне було Її життя. Від малої дитини Покійна розуміла, що воля для свого народу є конечна. Марійка і її товариші знали, що вони мають відповідальність цю волю зберегти від окупантів України – чи то поляків, чи німців, чи росіян-комуністів.

Тому в студентських роках Марія Сав-

чин вступає в ряди Юнацтва ОУН-УПА та стає активною членкою організації. Сильне переслідування українців окупаційними режимами надало нашій Марійці та її ровесникам силу боротися проти несправедливості, нужди і винищення свого народу.

Працювала вона разом із своїм мужем – головним провідником УПА на Волині Василем Галасом дев'ять років. Була кур'єром, санітаркою, вишколювала юнацтво, зв'язковою та секретаркою двох головних провідників ОУН-УПА. Проживала у різних місцях України та Польщі, часом в бункері, була арештована три рази. Втїкаючи від ворога перший раз в Польщі, та коли вийшла на волю із ув'язнення у Києві, мусіла відмовитися від життя з дітьми та мужем. Це горе залишилось Марії на ціле життя, але навіть її критики признали, що зробила вона це із святої віри та обов'язку до свого народу. Таким вчинком вона доказала, що УПА працювало для святої ідеї і вони були готові пожертвувати всім найдоржчим.

Через особливі обставини, зв'язані із амер. розвідкою *CIA*, Марійка мала змогу переїхати до Америки. На волі вона дотримала слово провідництву УПА та передала цінні інформації про боротьбу укр. повстанців та їх героїство амер. урядові та укр. провідникам ОУН. У Вашингтоні Д.С. під іншим іменем вивчає англ. мову та дістає право праці у Мілвокі у Лайн Матіріял Камп., де також запізнається з своїм братом та з укр. громадою. Виходить заміж та стає матір'ю другий раз у вільній країні. Помагає своїй великій родині, яка відбула 10 років на засланні.

Ми всі знаємо Марійку Пискір як сус-

пільно-громадську діячку Мілвоцької укр. громади. Кількаразово вона була вибрана головою відділу Союзу Українок Америки, брала участь в церковному житті парафії св. Михаїла, виступала з доповідями, особливо на тему визвольної боротьби ОУН і УПА та інших історичних подій. Займалася виставками українських експонатів у Публічному музеї у Мілвокі. Також писала статті про укр. проблему до укр. й амер. преси, була обрана членом Комітету святкування 1000-ліття християнства в Україні. Протягом багатьох років організувала допомогу політв'язням у Сибірі, жертвам Чорнобиля, сиротинцям, інвалідам і воїнам УПА.

Стала Марія Пискір членом Видавничого комітету Літопису УПА з 1995 р. Написала спогади про визвольну боротьбу у книжці "Тисяча Доріг", які з'явилися друком в Літописі УПА як 28-ий том Літопису. Ці спогади, у скороченому варіанті, видано в англ. мові: *Thousands of Roads* переклад пані Ані Севедж.

П'ять років тому Марійка була вибрана у члени НТШ.

Українці тут в Америці вшановують її пам'ять по прочитанні її книги, а в різних містах України відбуваються літературні вечори, присвячені її творчості та пам'ять про героїзм УПА.

Так як ми усі, Марійка у 1991 р. Тишилася незалежністю України. Марійка вірила, що обов'язком сучасного та майбутніх поколінь є підтримати цю свободу та демократію для добра свого народу.

Пращай, Марічко. Спи спокійним сном! Ми Тебе та Твої героїчні вчинки в українську справу будемо шанувати. Вічна пам'ять!

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

2000 дол. – з нагоди Дня народження Ліді Білоус зложили: **160 дол.** – Орест і Лідія Білоус, **по 100 дол.** – Іванна Головата, Мирослава і Богдан Фугей, Ен-Марі і Іван Сусла, Лідія і Євген Михалович, Ірена і Мирон Радзикович, Уляна й Іван Сось, Неонілія і Богдан Лехман, Роксоляна і д-р Михайло Яримович, Слава і Роман Малюк, Анна і д-р Роман Алиськевич, Віра і д-р Остап Тершаковець, Рома і д-р Богдан Гуран, Северин Палидович; **по 70 дол.** – Тетяна Сілецька, Ляриса і Зенон Шпон; **по 50 дол.** – Христина Боднар-Шелдон, Орися і Роман Свистун, Оля Пастернак, Оксана і Константин Ключас, Слава Стефанишин і Алек-

сандер Терлецький, Александра Попель, Марійка Тершаковець, Ліда Бойко і Клиф Гайзер.

906.18 дол. – 92-ий Відділ СУА, Манвіл, Н. Дж. **100 дол.** – 65-ий Відділ СУА, Нью Бронсвік, Н. Дж.

100 дол. – в пам'ять нам дорогих і незабутніх батьків: Антона і Ольги (Малич) Гайовських та Миколи і Кароліни (Косач) Бойко.

Орест і Любомира Бойки.

50 дол. – замість квітів на свіжу могилу **св. п. Ірени Яворської.**

86-ий Відділ СУА, Ньюарк, Нью Джерзі.

40 дол. – в пам'ять **бл. п. Ірини Джуль.**

Надя Дейчаківська.

Щиро дякуємо за підтримку!

Easter Baskets from UNWLA Branch 124 of St. Petersburg, Florida

The traditional Easter basket is such an important part of every Ukrainian home. Yet there are many who are too frail, sick, or for one reason or another, cannot get their basket filled with their beloved traditional Easter food.

The members of UNWLA Branch 124 met to assemble Easter baskets on March 29th, 2013. Each member who came to this special meeting brought something to contribute to the baskets. Our traditional Easter baskets contained special treats such as a *paska* (Easter bread), boiled eggs, *pysanky* for decoration, butter, and some chocolate to sweeten the day. The baskets were beautifully decorated with greenery, flowers, ribbons, and bows. Branch 124 members wanted to deliver the baskets to the elderly in their homes, to the nursing homes, and to those who may be living with relatives. We wanted them to know that they, the elderly and the sick, were always remembered, and especially during this Easter Season.

Twelve baskets were made, blessed, and happily delivered before Easter. The recipients were delighted—they smiled and even shed some tears of joy. Every recipient was grateful for this

kind gesture and thanked the women for their thoughtfulness.

Having these baskets helped our Ukrainian elderly celebrate the Ukrainian Easter in the traditional way, and this outreach activity itself enabled our branch to extend kindness and caring to those most often forgotten in our communities. And isn't that what Easter is about? Sharing, caring, and giving.

Vera Swade,
Branch 124 Press Officer

Branch 108 of New Haven, CT, Showcases Ukrainian Culture

UNWLA Branch 108 of New Haven, in conjunction with the Connecticut Ukrainian-American Historical Society, recently created a Ukrainian culture and traditions exhibit that is currently on display at the Ethnic Heritage Center. The Center is located on the campus of Southern Connecticut State University in New Haven, Connecticut.

The exhibit, "Ethnic Cultural Traditions," showcases the cultural heritage of the five member societies: the Greater New Haven African-American Historical Society, the Connecticut Irish-American Historical Society, the Italian-American Historical Society of Connecticut, the Jewish Historical Society of Greater New Haven, and the Connecticut Ukrainian-American Historical Society.

Six professionally prepared Ukrainian panels display the following celebrations, traditions, customs, commemorations, and folk arts: Christmas and Easter, Taras Shevchenko, Ukrainian Independence, the Holodomor, Ivana Kupala, and *pysanky*, wood carvings, bead work, embroi-

dery and *kilim*. In addition to the exhibit panels, there are two large displays of Ukrainian folk art, as well as of Easter and Christmas traditions.

The 32" x 40" panels were created by UNWLA members Gloria Horbaty and Lida Choma, who researched and wrote the text. They were assisted by UNWLA member and curator of St. Michael's Ukrainian Heritage Center, Iryna Hladkyj. Mrs. Horbaty is also President of the Connecticut Ukrainian-American Historical Society and a member of the Ethnic Heritage Center's Board of Directors. The UNWLA is a "friend" of this non-profit, 501c3 organization.

On April 7, 2013, in conjunction with the exhibit, a *pysanka* lecture and demonstration was given at the Center by Gloria Horbaty.

The exhibit, located at 270 Fitch Street, New Haven, will remain open into September. Hours to visit: Tuesday through Thursday (9AM-3PM), Friday (9AM-noon) and Sunday (2-4PM), or by appointment. To make an appointment, call the Center at (203) 392-6126.

Gloria Horbaty

One of the displays on Ukrainian folk art and traditions, prepared by Branch 108 of New Haven, CT, for the Ethnic Heritage Center.

Fragments from the Exhibit Panel “Ukrainian Easter Traditions” on Display at the Ethnic Heritage Center in New Haven, CT

games that imitated and celebrated nature. After Christianity was adopted in Ukraine, these ancient dances and songs continued.

The first activity to be expected after Easter brunch was the sound of the church bells being rung by one of the village boys. It is said that whoever first rang the bells after eating was predicted to be the first in many things during the coming year. The *krashanky* (dye hard-boiled eggs) were used in many games played by the children of all ages. In one, *krashanky* were rolled towards each other in the grass. Another variation is the game Trial of the *Krashanka* (*chokannia krashankamy*) where two eggs would be tapped together. Young boys would sit in a square and roll an egg to the opposite corner; if their egg cracked, their place was taken by another boy. Older boys played more active games. They would toss their egg high in the air and see if it survived the fall to the grass. In *Kranakohuta*, a *krashanka* was tossed between two boys who had to both avoid breaking the egg and avoid throwing it to a third boy, the *Kohut* (rooster), who would try to catch the egg. If he succeeded, the one who last held the egg became the new *Kohut*. The winners of all the games were those who finished with whole eggs.

COURTING CUSTOMS AT EASTER TIME

After Christianity was accepted, many rituals were discontinued; however, the courting customs remained, since weddings were restricted during the Advent and Lenten periods.

The courting custom that took place on Easter Monday, or “Sprinkling or Dousing Monday,” represented an earlier time when water was regarded as life-giving. On that day, the most popular young women would be sprinkled with water by the eligible young men. Young maidens prepared *pysanky* to distribute to all admirers, a ransom paid to stop the dousing. A distinctive *pysanka* would be given a young man of special interest. If accepted, an engagement and marriage might be expected in the months to follow.

What's Up with the Gluten-Free Craze?

by Ihor Magun, MD, FACP

The label “gluten-free” is just everywhere—in supermarkets, restaurants and on food products. Is this a new fad? What exactly is gluten and why are we talking so much about it?

Gluten is a protein that is found in wheat and wheat products. It is also present in other common grains, such as barley and rye. Gluten and the related substance, gliadin, are proteins that produce significant problems in the disorder referred to as “celiac disease” or “sprue.”

Celiac disease is an autoimmune disease that can affect individuals from infancy to adulthood. It is caused by a reaction to wheat/gliadin. There is no specific cause of this disease but it is more common in individuals of European descent, individuals with autoimmune thyroid disease, type-one diabetics (those requiring insulin from a young age), those with Down's syndrome or a condition known as microscopic colitis. Celiac disease is more common in women. Many patients go undiagnosed or are told that their condition is simply IBS—irritable bowel syndrome.

The best way to describe the condition is to discuss the changes that happen in the walls of the intestine. Under normal conditions, the walls of the intestine have hair-like projections called “villi.” These can be likened to a plush carpet with deep piles. The piles permit the absorption of vitamins, minerals and nutrients. In celiac disease patients, the villi are damaged (by the gluten) and the plush carpet is now more like a smooth floor. The surface cannot absorb the necessary nutrients, vitamins and minerals, which are lost in the stool. Symptoms include abdominal pain, weight loss, malnutrition, fatigue, anemia and other issues stemming from the intestinal losses. Untreated patients develop malnutrition, despite an adequate diet. It should be em-

phasized that many patients may not possess all the intestinal symptoms that suggest this diagnosis, but could have unexplained anemia, puzzling bone disease with bone pain and osteoporosis—as Vitamin D and calcium are some of the nutrients that are lost.

Interestingly enough, the only reason that the disease is now more openly discussed and addressed is because more individuals know that they carry this diagnosis—thanks to better screening and knowledge.

Certain criteria should be met in order to substantiate the diagnosis. Blood tests are readily and easily available. They can detect elevated antibodies. The tests should be done with gluten ingested so as to be certain that the antibodies are present. Testing on a limited or gluten-free diet will result in a normal test. Confirmatory tests can include an actual biopsy of the intestine, and they are both highly specific and sensitive. Many individuals actually do a self-confirmatory preliminary evaluation: they follow a strict, gluten-free diet for at least one week and see if their symptoms improve (diarrhea, bloating, abdominal pain, cramps). Then they resume a gluten diet and see if the symptoms return.

There are many resources for gluten-free diets. In fact, many supermarkets devote a special aisle to such resources, mostly using rice-based products. These tend to be more expensive but work well as substitutes. There has also been a barrage of cookbooks for gluten-free diets, and certainly the Internet is full of information that is easily available. Finally, decreasing the consumption of wheat and wheat-derived products may not be a bad idea for everyone, as this may help with optimal weight maintenance.

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого життя».

Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Уляни Зінич (uzinych@comcast.net).

ХТО ТАКИЙ БРУНО ФЕРРЕРО?

Одним з найбільш відомих фахівців сучасності на тему сім'ї та виховання дітей є Бруно Ферреро (1946-го року народження) – італієць, письменник, католицький священник-монах, який належить до Салезіанської Конгрегації. Вивчав філософію, теологію, психологію і декілька років викладав у середній школі. Присвятив своє життя вихованню та освіті молоді. Займається видавничою справою та журналістикою. Він є головним редактором Салезіанського Вісника, який виходить у 150 країнах світу на 29 мовах; читає лекції про права дітей та батьків. Відомий завдяки «Коротким історіям для душі», завдяки яким знайшов шлях до сердець читачів. Українською мовою видано понад 20 його книг, які є бестселерами.

У 2012 році Бруно Ферреро брав участь у видавничому форумі у Львові, де зустрічався з посадовцями міста та студентами.

Пропонуємо увазі читачів дві притчі Бруно Ферреро на тему виховання дітей.

Притча про те, що...

навколо тебе є багато людей, що чекають на слова, які хотіли почути ще в дитинстві

Те, що нам казали, коли ми були ще дітьми:

Не біжи; йди поволі; швидко їж усе; мий руки; чисти зуби; мовчи; говори; перепроси; привітайся; ходи сюди; відчепись від мене; йди бавитися; не перешкоджай; не біжи; вважай, бо впадеш; тим гірше для тебе; ти не вмієш; ти замалий; я сам зроблю; ти вже великий; йди спати; вставай, вже пізно; я маю роботу; бався сам; одягнися; не стій на сонці; йди на сонце; не розмовляй з повним ротом...

Те, що ми хотіли б почути:

Люблю тебе; ти гарний; я щасливий, що тебе маю; поговорімо про тебе; як відчуваєшся? Боїшся? Чому не хочеш? Ти дуже милий; приємний; розкажи, що ти відчував; ти щасливий? Мені приємно, коли ти смієшся; плач, якщо хочеш; кажи те, що хочеш; чому страждаєш? Що тобі не подобається? Довіряю тобі; мені приємно з тобою; хочу розмовляти з тобою; мені приємно слухати тебе; ти мені подобаєшся такий, який ти є; гарно бути разом; скажи, якщо я помилився...

Чудова

Мій татусь казав, що я чудова. Запитую себе, чи справді я така є.

Аби бути справді чудовою... Сара стверджує, що потрібно мати чудове хвилясте волосся, таке, як вона має. В мене такого немає.

Аби бути справді чудовою... Джанні стверджує, що потрібно мати білі гарні рівні зуби, такі, як він має. У мене таких немає.

Аби бути справді чудовою... Маріо стверджує, що треба бути найрозумнішою дівчинкою із другої класу гімназії. Я такою не є.

Аби бути справді чудовою... Стефано каже, що треба бути гострою на язик. Я такого не вмію.

Аби бути справді чудовою... Матія каже, що треба носити тільки гарні сукні і наймодніші туфельки. У мене такого немає.

Аби бути справді чудовою... Саманта твердить, що треба походити з гарної родини. Це мене не стосується.

Але кожного вечора, коли треба лягати спати, татусь обнімає мене і каже: «Ти справді чудова і я люблю тебе». Напевно, тато знає щось таке, чого не знають мої друзі.

Сторінку підготувала Оленка Шкробут.

(Дозвіл на друкування притч Бруно Ферреро одержано від видавництва «Свічадо» м. Львів)

Мурчикова мандрівка додому

У великому місті живе сіра вивірка. Вона вже другий день бачить на балконі високого будинку незнайомого котика. Котик був дуже сумний, а на очах бриніли сльози, які він витирав лапкою. Вивірка скочила з дерева на поруччя балкону і запитала, привітно трясучи розкішним хвостом:

- Хто ти такий? Чому засмучений? Може голодний?.. Та ні, ось бачу повну миску їди.

- То недобра їда з якоїсь бляшанки. Ось вдома я їв разом з дітьми господарів. Оце була їда! І смачна, і нехолодна, - котик знову витер лапкою сльозу.

- То чого ж ти покинув домівку? І ти ще не сказав, як називаєшся. Я - вивірка Цокотушка. А ти хто? І чому ти покинув свою домівку?

Я - котик Мурчик. А сталося все так. Одного дня я грівся на сонечку на воротах. Аж тут навпроти воріт зупинилося авто, з нього підійшла до мене якась пані з словами: «Який гарний рудий котик!» Вона взяла мене на руки і привезла сюди. Спочатку закривала мене в хаті, а сама йшла кудись на цілий день, тепер хоч на балкон випустила.

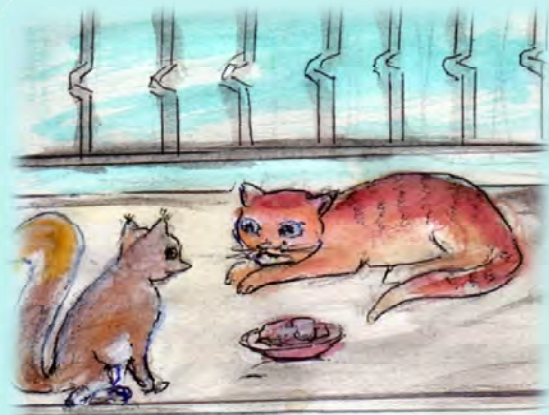
- Тебе просто вкрали, ай-яй-яй. І дороги ти додому не знаєш?

- Дорогу додому знайшов би... Але з балкона до землі далеко. Ох, якби я вмів так далеко стрибати, як ти, щоб дострибнути до дерева, або літати, як пташка, - Мурчик знову заплакав.

Цокотушка зістрибнула з поручень, погладдила м'ягенькою лапкою Мурчика по голівці:

- Я знаю, як тобі добратися на землю. Під твоїм балконом на першому поверсі є кафе. На обід, коли є багато людей, столи виносять на тротуар, а щоб на людей сонечко не пекло, ставлять над столами великі парасолі. На таку парасолю стрибнеш, а там до землі рукою подати. Якщо ти боїшся, то я перша стрибну... Якраз почали виносити столи. Готуйся.

На землю Цокотушка з Мурчиком дістались без пригод, якщо не рахувати погрози віником від прибиральниці. Цокотушка і вивела Мурчика за місто, навчивши переходити вулиці на зелене світло. Тут вони попрощалися і Мурчик продовжив свою мандрівку додому, біжучи краєчком широкої дороги назустріч автам, що мчали до міста.

Почало вечоріти. Дорога ввійшла в густий ліс. Ось майже поруч блиснуло світло хижих очей. Мурчик, примружившись, побачив неподалік рудуватого звіра з впольованою мишею в зубах. Звір проковтнув мишу одним махом і запитав:

- Ти хто такий і що робиш в моєму лісі?

- Я - котик Мурчик. Я йду додому. Пропусти мене, будь ласка.

- А я - лис Хитрун. Йди собі, але

мишей моїх я не дозволяю тобі ловити. Ну, хіба, що одну, бо бачу, що ти дуже голодний, аж живіт до хребта прилип.

Підкріпившись подарунком Хитруна, Мурчик трохи подрімав на високому дереві, а як лиш почало світати, знову бігцем вирушив в дорогу. Біг майже цілий день, а коли сонечко знову закотилося за обрій, дорога привела Мурчика до моста через широку річку. Раптом він почув плескіт води, – хотілося пити і їсти, адже у воді плавають рибки. Правда, Мурчик сам ніколи ще рибки не ловив, але поспробувати можна, – кожну роботу треба колись починати вперше.

Під мостом на Мурчика чекала несподіванка. На великому камені сидів невеликий сірий звірок з хвостом в поперечні пасочки і чорними кружечками навколо очей, ніби ховав їх за маскарадною маскою. Звірок старанно купав-полоскав в ріці великого рака. Мурчик зрозумів, що того звірка боятися не треба, то зійшов до річки і, привітавшись, запитав навіщо він так старанно мие того рака, адже раки живуть у воді, то напевно вже добре вимиті.

– Нічого ти не розумієш, – сердито відповів звірок. – А, взагалі, ти хто такий? І чого забрався до моєї оселі? Може і рибки мої хочеш вкрасти?

Мурчик назвав себе і розповів звіркові свою історію. Звірок перестав купати рака, співчутливо поглянув на Мурчика і представився, простягнувши для привітання лапку:

– Я – єнот Полоскун. Ми, єноти, завжди перед тим, як спожити здобич, акуратно полощемо її... Ой-йой-йой! Це через тебе, я втратив таку-у вечерю! – скрикнув Полоскун, бо рак скористався з того, коли звірі віталися, щипнув клішню єнота за ніс і булькнув у воду.

– Пробач мені, – вибачився Мурчик. Ще хотів щось сказати, але Полоскун перебив його:
– Тихо будь! Ось стайка рибок підпливає.

Полоскун спритно підхопив рибку і почав її акуратно полоскати у воді. Тоді поглянув скося на Мурчика і, побачивши його жалібний погляд, викинув рибку на берег:

– Це тобі, щоб не йшов голодним додому. Я собі ще щось зловлю, ніч довга.

З'ївши рибку, Мурчик на світанку вже третього дня своєї мандрівки добрався до великого пасовиська, за яким виднілися будинки великого села. Тут його і побачили пастушки, що вигнали на пашу корівок. Мурчик почув хлоп'ячий голос.

– Хлопці! Ходіть сюди!... Тут котик лежить. Худючий такий і ніжки збиті.

– Та це наших сусідів Мурчик, – почувся інший голос. – Він десь був пропав тиждень чи два тому. Маленька Маланочка досі плаче за ним.

– Його нагодувати треба. Ось я маю хліб з ковбаскою.

– Добре, але багато давати не треба, щоб не зашкодило. Бачите, хлопці, який він зголоджений. Нагодуємо і я занесу його додому.

Невідомо, хто більше радів поверненню котика Мурчика додому. Сльози радості на очах були як і в Мурчика, так і в діточок, що протягом дня не випускали його з рук. А як прийшов вечір, Мурчик, вмотивившись на теплому дитячому ліжечку, ще довго мурликав про свої пригоди на вушко Маланочці, яка швидко заснула під муркотливу колискову.

Святослав Левицький.

BURIED CHERRY COOKIES

Roksolana Luciw,
Branch #88

1/2 c. butter
1 c. sugar
1 egg
1 1/2 tsp. vanilla
1/2 c. unsweetened cocoa powder
1/4 tsp. baking soda
1/4 tsp. baking powder

1/4 tsp. salt
1 1/2 c. flour
10 oz. maraschino cherries,
save juice
1 c. semisweet chocolate chips
1/2 c. sweetened condensed milk
4 tsp. cherry juice

Mix butter and sugar. Then add in vanilla and egg. Then mix in cocoa powder, salt, baking powder, baking soda and then flour. Roll into 1-inch balls and place on ungreased baking sheet. Poke a hole in the middle and place a maraschino cherry. Bake at 350° for 10 minutes. When cool, frost with fudgy frosting—put chocolate chips, sweetened condensed milk and cherry juice in a pan and slowly heat until chocolate is melted.

STRAWBERRY CREAM SHORTCAKE

Olga Bochna, Branch #43

1 lg. Sara Lee pound cake
1 (5.1-oz.) pkg. vanilla instant
pudding mix
1 1/2 c. water

1 c. sweetened condensed milk
1 tsp. vanilla extract
1 (12-oz.) ctn. Cool Whip
2 c. strawberries, hulled and sliced

Slice the cake very thin and lay half the slices in a 13 x 9-inch glass baking dish. In a bowl, combine the pudding mix, water, milk and vanilla with an electric mixer. Fold in the Cool Whip. Pour half of this over the cake and lay half of the strawberries on top. Repeat to make a second layer. Refrigerate until well chilled. Serves 8 to 10.

STRAWBERRY SAUCE

Sandy Alexander

1 lb. fresh strawberries
1/2 c. water

1 tsp. cornstarch
2 tsp. sugar

Cut up 1 cup strawberries into a small saucepan. Add 1/4 cup of water and bring to boil. Mix sugar and cornstarch in cup; add the other 1/4 cup water and mix and stir into the sliced strawberries and mash strawberries. Reduce heat and simmer about 5 minutes. Slice remaining strawberries (approximately 1 1/2 cups). Place over angel food cake, pound cake, waffles and/or ice cream. Top with sauce. **Or:** stir sliced berries and cooled sauce together, then pour over whatever you wish.

STRAWBERRY MOUSSE DESSERT

Andriyka Keller

1 1/2 c. boiling water
1 (6-oz.) pkg. or 2 (3-oz.) pkgs.
Jello strawberry flavor gelatin
1 c. cold water

1 1/2 c. sliced strawberries
1 (8-oz.) tub Cool Whip whipped topping,
thawed, divided

Add boiling water to gelatin mix in large bowl; stir 2 minutes until completely dissolved. Stir in cold water. Place strawberries in 6-cup mold; cover with 2 cups gelatin. Refrigerate 30 minutes or until gelatin is set but not firm. Meanwhile, refrigerate remaining gelatin 30 minutes or until slightly thickened. Whisk in 2 cups Cool Whip until well blended. Spoon over gelatin layer in mold. Refrigerate 4 hours or until firm. Unmold. Serve topped with remaining Cool Whip.

*From Sharing Our Best (2011), a collection of recipes from Members, their families and friends of the UNWLA,
Philadelphia Regional Council*

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

Out of Tradition: Contemporary Decorative
and Applied Art

28 April – 29 September, 2013

Organized by The Ukrainian Museum, the exhibition
Out of Tradition: Contemporary Decorative and
Applied Art features the work of 35 contemporary
decorative artists of Ukrainian background from
Ukraine, the United States, and Canada.

The Ukrainian Museum
222 East 6th Street (bet. 2nd and 3rd Aves.)
New York, NY 10003
Wed. thru Sun. 11:30 am - 5:00 pm (212) 228-0110

visit www.masha.org for updates and venues ~ Masha Archer Design Studio · San Francisco · 415.861.8157

'maria muchin'

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych	– 1-st Vice President
Anna Macielinski	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Lidia Bilous	– 4th VP – Public Relations
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Nadia Cwiach	– Treasurer
Roma Shuhan	– Financial Secretary
Olha Kuzyszyn	– Press Secretary
Vera N. Kushnir	– Member-at-Large
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Roksolana Misilo	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Martha Pelensky	– Ecology/Women's Health Chair
Roxolana Yarymovych	– Members at Large Chair
Zoriana Haftkowycz	– Webmaster

REGIONAL COUNCILS

Irena Petrina	– Detroit
Iryna Buczkowski	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Oxana Dats	– New Jersey
Daria Fedoriw	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Liaison for Branches-at-Large

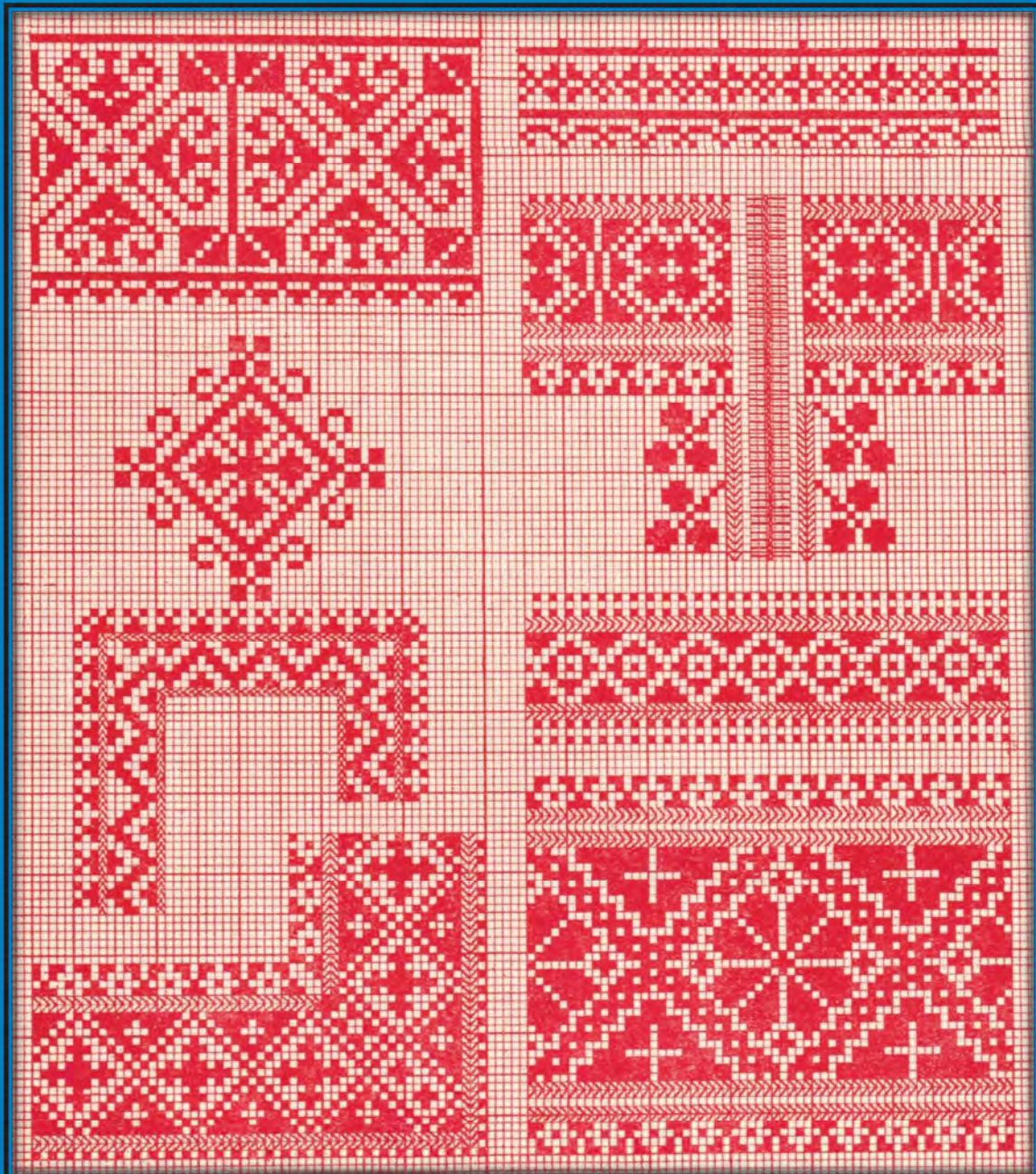
AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Jaroslava Mulyk	– Member
Renata Zajac	– Member
Maria Tomorug	– Alternate
Tatiana Rishko	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*"УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ" – ст. 4 – "UKRAINIAN DESIGNS."
Взори з с. Посіч у Богородчанщині.*